

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θέξ Παιτησίων ἀριθ. 9.

Διευδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
σείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χρυσονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

'Αδόλφον Βελῶ καὶ Ἰουλίου Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Ρ. (συνέχ.) — *Fortuné du Bois-*
gobey: ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΔΕΚΟΚ, μετάφρασις Λαρ. Καλαϊσάκη,
(συνέχ.) *Ουίλλη Κόλλινς*: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπανδοῦη,
(συνέχ.)

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτία

'Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
'Εν Ῥωσσίᾳ βρούβλια 6.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ
« Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα » κατὰ
πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα
εὐρίσκονται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν, εἰς
πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφη-
μερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς
ἡμῶν.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— 'Ομιλεῖτε, εἶπε, περὶ ἐκουσίας ἐγ-
καταλείψεως, περὶ ζωηρῶν ἐρίδων καὶ
περὶ ὀριστικῆς διακοπῆς τῶν σχέσεών σας·
οὐδὲν ἐξ αὐτῶν εἶνε ἀληθές.

— Οὐδὲν εἶνε ἀληθές! "Ω! εἶνε, δυσ-
τυχῶς, εἶπε μὲ μειδίαμα πλήρες πικρίας.
— "Οχι! ἦσαν προσποιήσεις καὶ συμ-
φωνία μεταξύ σας. Καὶ ἀπόδειξις τούτου,
ὅτι δὲν ἐπαύσατε ἕκτοτε νὰ μεταβαίνετε
εἰς τὴν ὁδὸν Γραμῶν.

— "Ε! ἀνέκραξε, δὲν καταλαμβάνετε
τὴν αἰτίαν, ἡ ὁποία μὲ ἠνάγκαζε πρὸς
τοῦτο παρὰ τὰς περιφρονήσεις καὶ τοὺς
ἐξευτελισμούς.

— "Ω! περιφρονήσεις, ἐξευτελισμοί,
δὲν φαίνεσθε ἱκανὴ νὰ τὰς ὑποφέρητε.
"Οχι! Ὑπῆρχον δισταγμοί, ἀποστροφή,
τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ νικήσετε καὶ δυσ-
τυχῶς τὸ κατορθώσατε.

— Δὲν ἔννοῶ.

— Τούναντίον, μ' ἔννοεῖτε κάλλιστα.
"Ἄλλως τε, ἐξηκολούθησεν ὁ Μούλ, δυσαρ-
εστηθεῖσα μὲ τὸν ἐραστήν σας, διατὶ νὰ
ἀφήσετε τὴν κατοικίαν σας;

— Δὲν εἶχον χρήματα.

— Ἄλλὰ διατὶ νὰ ἐπανέλθετε ἀκρι-
βῶς ἐδῶ εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν;

— "Ἡμῖν γνωστή. Ἡ κυρία Πελω-
δὰ εἶχε δεῖξει ἄλλοτε ἐνδιαφέρον ὑπὲρ
ἐμοῦ... Ἐπειτα, προσέθηκεν, ὑπάρχουσιν
ἀναμνήσεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν ἀποχω-
ρίζεται τις εὐκόλως.

— Ὑπάρχουσιν ἐπίσης, εἶπε μετ' αὐ-
στηρότητος ὁ Μούλ, συνενοχαί, καὶ συμ-
μετοχαί, πρὸ τῶν ὁποίων δὲν ὑποχωρεῖ τὸ
πάθος.

— Πῶς συνενοχαί...

— Ἡ οἰκία αὕτη ἀπέχει δύο βήματα
ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος.

— Καὶ λοιπὸν! ἀνέκραξεν, ὑποθέτετε
ὅτι ἐπανῆλθον ἐδῶ πρὸς τὸν σκοπὸν...

Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ διαμαρτύρη-
ται.

'Ο Μούλ τὴν ἤκουσε, χωρὶς νὰ τὴν
διακόψῃ, καὶ διατηρῶν τὸ ἀπαθές ὕφος
του. "Οτε ἐτελείωσεν:

— Ἄς ἔλθωμεν, εἶπεν, εἰς τὰ πράγ-
ματα, τὰ ὁποία ἐπηκολούθησαν τὴν ἐκ-
τέλεσιν. Τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας
παρετήρησεν εἰς ὑμᾶς ἕκτακτον ταραχὴν.

— Ἄλλ' ὄχι! διατὶ θὰ ἤμην τετα-
ραγμένη;

— Τέλος χθές, τὴν ἡμέραν δὲν ἠδυ-
νήθητε νὰ ἀποκρῦψητε τὴν ταραχὴν σας,
καὶ τὸ ἐσπέρας, πρὶν ἀκόμη ἡ ὑπόνοια
κακουργήματος διαδοθῇ, ἀφίνετε τὸ κα-
τάστημα καὶ σπεύδετε, ὡς ἂν σας εἶχον
εἰδοποιήσει· προλαμβάνετε τὴν ἀστυνο-
μίαν καὶ ἀνυπομονεῖτε νὰ εἰσέλθητε εἰς
τὴν οἰκίαν...

— Ἄλλὰ, κύριε, ἡ περιέργεια, ἂν ὄχι
ἄλλο αἶσθημα, ἀρκεῖ νὰ σας ἐξηγήσῃ τὴν
διαγωγὴν μου.

— "Οχι, ἡ ἀπλὴ περιέργεια δὲν ἔχει
τόσον ζῆλον. Εἶνε προφανές ὅτι ἐγνωρίζε-
τε ἤδη τὸ διαπραχθὲν δράμα καὶ ἡ μόνη
σκέψις, ἡ ὁποία σας ἀπησχόλει, ἦτο νὰ
ἐξετάσετε τὰ ἔγνη, τὰ ὁποία ὁ δολοφό-
τος πιθανὸν ν' ἀφῆκε καὶ νὰ τὰ ἐξαφανί-
σετε... Ἐνῶ ἀνακρίσεις διενεργοῦνται εἰς
τὴν οἰκίαν καὶ τὸν κῆπον, σεῖς μένετε
πλησίον τῆς Μαριέττας. Αἰφνης ἐκβαλ-
λετε κραυγὴν καὶ λιποθυμεῖτε. Διατὶ;

— Θεέ μου! κύριε, αὐτὸ δὲν εἶνε πα-

ράδοξον, εἶπεν ἡ Πουλχερία· ἡ προσπά-
θεια, τὴν ὁποίαν εἶχον καταβάλλει, ὅπως
ἀνεγείρω τὴν Μαριέτταν· ἔπειτα ὁ κόπος
καὶ ἡ συγκίνησις...

— Ἄρκεῖ! διέκοψεν ὁ Μούλ. Εἰς ἄλ-
λους λέγετε τὰ τοιαῦτα, ὄχι εἰς ἐμέ. Δὲν
ὑπῆρχε προφανὴς ἀφορμὴ ὅπως λιποθυ-
μήσετε. Ὁ Λαυρέντιος ἐφαίνετο ἡρεμος
καὶ πλήρης θάρρους· αἱ κατ' αὐτοῦ ἐγερ-
θεῖσαι ὑπόνοιαι παρ' οὐδενός ἦσαν γνω-
σταί· ἡ Μαριέττα ἦτο εἰς τὴν αὐτὴν
σχεδὸν κατάστασιν. Θὰ δινηθῆ νὰ ὀμι-
λήσῃ; Ἀμφίβολον. Ἐν πάσῃ περιπτώσει
οὐδὲν δηλοῖ ὅτι ἀνεγνώρισε τὸν δολοφό-
νον. Διατὶ λοιπὸν, σας ἐπαναλαμβάνω,
ἡ κραυγὴ καὶ ἡ λιποθυμία ἐκείνη; Ὑ-
πάρχει ἀφορμὴ τις καὶ ταύτην θέλω νὰ
μάθω. Ποία εἶνε;

Εἶπεν ἐγερθῆ ἀποτόμως καὶ ρίπτων
ἐπὶ τῆς Πουλχερίας ἀπειλητικὸν βλέμμα,
περιέμενε τὴν ἀπάντησιν. Ἡ Πουλχερία
ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐτήρησε σιωπὴν, ἀλλ'
ὁ Μούλ δὲν ἠθέλησε νὰ τῆς ἀφήσῃ χρό-
νον ὅπως σκεφθῆ.

— Ἡκούσατε τὴν ἐρώτησίν μου; εἶ-
πε. Θὰ σας χρειασθῆ πολὺς χρόνος διὰ νὰ
ἐφεύρητε ἐξηγήσιν τινὰ, καὶ ἀποκρῦψητε
τὴν ἀλήθειαν;

'Ἡ Πουλχερία ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν
καὶ ἠτένισε μετὰ περιφρονήσεως τὸν ἀ-
στυνομικὸν ὑπάλληλον.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ ἐφεύρω ἐξη-
γησιν, εἶπε, ἐκείνη, τὴν ὁποίαν σας εἶπον
ἀρκεῖ.

— Ὁ κόπος; ἡ συγκίνησις;

— Ναί.

— Ἀστειεύεσθε; Ἡ συγκίνησις! Πρὸ
δύο ὥρῶν ὑρίστασθε αὐτὴν, χωρὶς νὰ ἐξ-
ασθενήσετε... Ὁ κόπος! τί σημαίνει μί-
α νύξ παρὰ τὸ προσκεφάλαιον ἀσθενούς;
"Οχι, ὄχι· ὑπάρχει ἄλλο τι. Αἰφνῆδιον
συμβᾶν ἐπῆλθε, τὸ ὁποῖον σας ἐτρόμαξε.

— Ποῖον συμβᾶν;

— Αὐτὸ ἀκριβῶς σας ἐρωτῶ. Θὰ ὀμι-
λήσετε τέλος πάντων;

— Δὲν ἔχω τίποτε νὰ εἶπω.

Αἱ τελευταῖαι αὐταὶ λέξεις ἐλέχθησαν

μετ' ἀποφασιστικότητος, ἡσύχως καὶ ψυχρῶς.

Ὁ Μούλ ἀνύψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἔκαμε βήματά τινα εἰς τὸ δωμάτιον. Προφανῶς εἶχεν ἀποτύχει. Ἡ ἐπὶ συννεοχῆ κατηγορία ἐκείνη, ἣτις ἀποτόμως ρηθεῖσα κατὰ πρόσωπον τῆς Πουλχερίας εἶχε παραγάγει τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἐκπλήξεως καὶ τῆς φρίκης, τὴν ὁποίαν περιέμενε, ἀλλ' ἡ φροντίς ὅπως ἀποκρούσῃ ταύτην δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπέλθῃ ἢ κατὰ δεύτερον λόγον εἰς τὸ πνεῦμα τῆς νεάνιδος. Ἦδη δὲν ἐσκέπτετο ἄλλο ἢ τὸν Λαυρέντιον.

Βλέπουσα τὸν Μούλ ἐξετάζοντα μετὰ τσαύτης λεπτομερείας τὰς ἐλαχίστας αὐτῆς πράξεις καὶ σχολιάζοντα αὐτὰς μετὰ τῆς ἀδίκου ἐκείνης προκαταλήψεως, ἡ Πουλχερία, ἀντὶ νὰ ὑπερασπισθῇ ἑαυτήν, ἐσκέπτετο μὴ καὶ ὁ Λαυρέντιος ἦτο θύμα συμπερασμάτων τόσφ ὑπερβολικῶν ἤρξαστο μάλιστα ἀμφιβάλλουσα περὶ τῆς ἐνοχῆς του, παρὰ τὴν ἐπιβαρυντικὴν ἀποδείξιν, ἣν ἐκράτει εἰς χεῖράς της. Καὶ τὴν ἀποδείξιν ταύτην ἦτο ὑπὲρ ποτε ἀποφασισμένη νὰ μὴ παραδώσῃ.

Ὁ Μούλ ἠσθάνθη ὅτι προσέκρουε κατὰ κωλύματος ἀνυπερβλήτου, ἀλλ' ἦτο ἀργὰ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποχωρήσῃ ἔπρεπεν ἀκόμη νὰ ἐπιμείνῃ εἰς τὴν ἀπειλητικὴν ἐκείνην στάσιν. Αἰφνης ἔστη ἐνώπιον τῆς Πουλχερίας καὶ ἀνεκράξεν:

— Ἐπιμένετε λοιπὸν νὰ ἀρνήσθε;

— Τέλος πάντων τί θέλετε νὰ ἀνεκάλυψα; ἀπεκρίθη.

— Τί; πρὸ ὀλίγου τὸ εἶπον. Μίαν ἐκ τῶν ἀπειρῶν ἐκείνων ἐνδείξεων, τὰς ὁποίας ἡ φρόνησις τῶν δολοφόνων δὲν προλαμβάνει. Ἐν ἐκ τῶν πραγμάτων ἐκείνων, τὰ ὅποια ἀποστέλλουσι τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ κότερον ἢ τὸ ἱκρίωμα...

Αἰφνης διεκόπη καὶ ἐπληξεν διὰ τῆς χειρὸς του τὸ μέτωπον. Εἶχεν ἐνθυμηθῆ τὸν ξηρὸν ἐκείνον κρότον, τὸν ὁποῖον ἤκουσε, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπέθετο τὴν Μαριέτταν ἐπὶ τῆς κλίνης. Κατελάμβανε τέλος τὴν ἀλήθειαν!

— Λοιπὸν, εἶπε, θέλετε νὰ σὰς τὸ εἶπω ἐγὼ τί ἀνεκαλύψατε; "Ἐν ἐγχειρίδιον ἐμαίμα, τὸ ὄργανον τοῦ δολοφόνου" θὰ εἶπητε ὅτι δὲν εἶνε ἀληθές;

Ἡ Πουλχερία δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ φρικίαςιν· συνελθοῦσα ὅμως πάραυτα:

— Ὅχι, εἶπεν, ἀπατάσθε.

— Δὲν ἀπατάμαι, ἀνεκράξεν ὁ Μούλ παραφερόμενος ὑπὸ τῆς ὀργῆς. Εἶνε παραφροσύνη τὸ καταλαμβάνετε τὸ ὄπλον, τὸ ὁποῖον ἀρνεῖσθε νὰ παραδώσητε, ἡ ἐλαχίστη ἔρευνα θὰ τὸ ἀποκαλύψῃ.

— Λοιπὸν, ἐρευνήσατε, εἶπεν ἡ Πουλχερία προσπαθοῦσα νὰ καλύψῃ τὴν ἀγωνίαν της.

Ὁ ὑπαστυνόμος ἠγέσθη.

— Ἀκριβῶς θὰ προδῶμεν εἰς τοῦτο εἶπεν.

Ὁ Μούλ δὲν ἐπεθύμει τοῦτο. Δὲν ἠθελε νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν ἔρευναν πρὶν ἢ ἐξαντλήσῃ ὅλα τὰ μέσα ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν ὁμολογίαν τῆς Πουλχερίας. Ἐστράφη

ὄθεν ζωηρῶς πρὸς τὸν ὑπαστυνόμον καὶ τὸν ἠμπόδισεν.

— Ὅχι ἀκόμη, κύριε ὑπαστυνόμε, σὰς παρακαλῶ, εἶπεν, ἄς περιμεινῶμεν μίαν στιγμὴν· διότι τῇ ἀληθείᾳ εἶνε λυπηρὸν νὰ βλέπῃ τις τὴν δυστυχῆ αὐτὴν κόρην καταστρεφομένην μετὰ τὰς ἐπιμόνους ἀρνήσεις της.

Καὶ στραφείς πρὸς τὴν Πουλχερίαν μετὰ προσπεποιημένον ὕφος γλυκύτητος καὶ ἐπιεικειᾶς:

— Ἄς ἴδωμεν, τέκνον μου, εἶπε, προσπαθήσατε νὰ ἐνοήσητε ὅτι ἐκτίθεσθε ἀνωφελῶς εἰς φοβερὸν κίνδυνον... Naί, τὸ καταλαμβάνω θέλετε νὰ σώσητε τὸν Λαυρέντιον Δαλισιέ· ἀλλὰ τοῦτο εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατον· τόσαι ἀποδείξεις συνεσωρεύθησαν ἐναντίον του, ὥστε δὲν θὰ διαφύγῃ τὴν καταδικήν.

Ἡ αἰφνιδικὴ αὐτῆ μεταβολή, ἡ προσπεποιημένη ἐκείνη συγκατάβασις, ὑπὸ τὴν ὁποίαν διέβλεπε τὴν παγίδα, ἐξώργισαν τὴν Πουλχερίαν.

— Λοιπὸν, εἶπε, ἂν ἔχετε ἐναντίον του περισσοτέρας ἀποδείξεις, ἀπὸ ὅσας σὰς χρειάζονται, διατί ζητεῖτε νέας;

— Διότι, εἶπεν ὁ Μούλ χωρὶς νὰ ταραχθῆ, εἰς ὑπόθεσιν τόσφ σοβαρὰν ἢ δικαιოსύνῃ δὲν ὀφείλει νὰ ἀφήσῃ οὐδὲ ἓν σημεῖον ἀμφίβολου καὶ ἀνερευνητοῦ. Μόνον ὅπως ἐκπληρώσωμεν τὸ καθήκον αὐτὸ σὰς ἐρωτῶμεν· διότι ἡ ἐξομολόγησις, τὴν ὁποίαν τόσον ἀφρόνως ἀρνεῖσθε νὰ κάμνητε, δὲν θὰ μὰς ἀνεκάλυπτε τίποτε νέον, τὸ βλέπετε καὶ σεῖς ἡ ἴδια... Ἰδοῦ, θέλετε νὰ σὰς εἶπω ἐγὼ ὁ ἴδιος τί συνέβη σήμερον τὸ πρῶτὸ καὶ τί ἐκάματε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν;

Καὶ διὰ τῆς θαυμασίας ἐκείνης δυνάμεως, ὑφ' ἧς ἦτο πεπροικισμένος ἤρξαστο περιγράφων τὴν ἐν τῷ δωματίῳ τῆς Μαριέττας μενομένην σκηνήν. Εἶχεν ἀπομακρύνει πᾶσαν προκατάρτησιν συνενοχῆς· ἡ δικαιოსύνῃ, ἔλεγε, δὲν εἶχεν ἀκόμη φωτισθῆ περὶ τούτου, αὐτὸς δὲ προσωπικῶς δὲν ἠδύνατο πρὶν πληροφορηθῆ κάλλιον νὰ πιστεύσῃ ὡς ἔνοχον τὴν Πουλχερίαν· ἐπεθύμει πρὸς στιγμὴν, νὰ μὴ ἀποδώσῃ εἰς αὐτὴν ἄλλο τι ἢ προσποίησην. Τὴν εἰκόνα ταύτην ἔκαμε πλήρη, ζωηρὰν, συγκινητικὴν, εἰς τρόπον ὥστε ἡ Πουλχερία, τῆς ὁποίας ἀμειλίχτως παρετήρει τὸν τρόπον καὶ τὴν σύγχυσιν, φοβουμένη μήπως προδοθῆ ἐκ τῆς ταραχῆς τῆς φωνῆς, δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ διαμαρτυρηθῆ ἢ δι' ἀσαφῶν σημείων ἀρνήσεως.

— Ἰδωμεν! μὴ λέγετε ὅχι... εἶπεν ὁ Μούλ διὰ τοῦ τόνου ἐκείνου, μεθ' οὗ ἐπιπλήττει τις ἐπιμονὴν παράλογον καὶ παιδικήν. Καίτοι ὁ Λαυρέντιος Δαλισιέ εἶνε χαμένος καὶ οὐδὲν δύνασθε ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐννοῶ νὰ μὴ θέλετε νὰ προσθέσετε νέαν ἀποδείξιν, ὅσον ἀνωφελῆς καὶ περιττὴ ἂν εἶνε, εἰς ὅσας τὸν ἐπιβαρύνουσιν, ἀλλὰ, πτωχὴ κόρην, πρέπει νὰ συλλογισθῆτε ὅτι ἐνοχοποιήσθε.

— Ἐγώ;

— Ἀναμφιβόλως. Ἐνοχοποιεῖσθε καὶ

σεῖς ἐπίσης ἔνεκα τῆς σιωπῆς καὶ τῆς ἀρνήσεώς σας.

Ἡ Πουλχερία ἐφάνη κλονισθεῖσα ἐπὶ τινὰς στιγμάς· ἀνέλαβεν ὅμως πάραυτα καὶ εἶπε ψυχρῶς:

— Οὐδὲν ἔχω νὰ μεταβάλω ἀπὸ τὴν κατάθεσίν μου.

Ἦτο ὁμολογουμένως ἀπόφασις ἐκ μέρους της καὶ δὲν ὑπελείπετο ἡ ἔρευνα.

Ἡ Πουλχερία ὑπέκυψε μεθ' ὕφους γαληνιαίου καὶ ἀδιαφόρου, καὶ χωρὶς ὁ Μούλ, ὅστις τὴν παρετήρει λάθρα, νὰ δυνηθῆ νὰ διακρίνῃ τι εἰς τὸ βλέμμα της, δυνάμενον νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ μέρος, εἰς ὃ εὕρισκετο τὸ ἐγχειρίδιον. Ἔσχε μάλιστα τὴν δύναμιν νὰ καταστείλῃ τὴν ἀγωνίαν της, ὅτε ὁ Μούλ ἐπλησίασε τὸ παράθυρον καὶ ἐξήτασε τὰ ἄκρα αὐτοῦ. Τέλος ἐπανήλθεν εἰς τὸ δωμάτιον.

Ὅλα τὰ ἐπιπλα καὶ ὅλαι αἱ γωνίαι τοῦ δωματίου ἠρευνήθησαν. Ὁ Μούλ ἦτο πλέον πεπεισμένος ὅτι ἡ Πουλχερία, καταληρθεῖσα ἐν τῷ μέσῳ τῶν δισταγμῶν της, δὲν εἶχε καιρὸν νὰ κρύψῃ τὸ ἐγχειρίδιον, τὸ ὁποῖον ἔφερεν ἀκόμη ἐπ' αὐτῆς.

— Ἀρκεῖ, εἶπε. Γνωρίζετε ὁποία κατηγορία βαρύνει ἐφ' ὑμᾶς. Ἀκολουθήσατέ μας.

Ἐξήλθον καὶ οἱ τρεῖς. Ὁ Μούλ ἐκλείσει τὴν θύραν, τῆς ὁποίας ἔλαβε τὴν κλειδα. Ἐνθ' κατέβαινον τὴν κλίμακα, διήρχοντο τὸ κατάστημα, εἶτα τὴν ὁδόν, κατεσκόπευσον τὴν νεάνίδα καὶ οὐδεμίαν τῶν κινήσεών της τοὺς διέφυγε. Ὅχημα ὠδήγησεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Ὅτε ἡ Πουλχερία ἠρευνήθη καὶ ὁ Μούλ εἶδεν ὅτι οὐδὲν εὕρηθη ἐπ' αὐτῆς, ἔκαμε κίνημα ἀπογοητεύσεως καὶ ὀργῆς.

— Ποῦ λοιπὸν ἔκρυψε τὸ ἐγχειρίδιον; ἐψιθύρισε.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν Πουλχερίαν, μανθάνουσα ὅτι ἔμελλε νὰ φυλακισθῆ, οὐδεμίαν συγκίνησιν ἔδειξε. Θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἦτο εὐτυχῆ καὶ ὑπερήφανος πάσχουσα ὑπὲρ τοῦ Λαυρεντίου.

— Ἡμέραν τινα θὰ τὸ μάθῃ! ἐσκέπτετο.

ΚΕ'

Ὁ κύριος Θουριε εὕρισκετο ἀκόμη εἰς τὸ δικαστήριον· ὁ ὑπαστυνόμος καὶ ὁ Μούλ ἀνεκοίνωσαν αὐτῷ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν των· ὁ ἀνακριτὴς ἐφάνη ζωηρῶς λυπηθεὶς διὰ τὴν ἀποτυχίαν ταύτην, ἣτις ἦτο δυσάρεστος εἰδήσις προστιθεμένη καὶ εἰς ἄλλην τινα, ἣν πρὸ ὀλίγου εἶχε λάβει. Ὁ ἰατρὸς Πουμέ εἶχε πράγματι εἰδοποιήσῃ αὐτὸν ὅτι ἡ Μαριέττα εὕρισκετο ὑπὸ τὸ κράτος σφοδροῦ πυρετοῦ μετὰ παραληρήματος καὶ ὅτι ἐφοβεῖτο μὴ ἴδῃ αὐτὴν θνήσκουσαν κατὰ τὴν νύκτα ἢ ἐντὸς τῆς ἐπιούσης.

Ἐξ ἄλλου μέρους ὁ κύριος Θουριε ἦτο δυσηρεστημένος ἐκ τοῦ ἀρνητικοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἀνακρίσεως, ἣν αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε διεξαγάγει κατὰ τὴν ὁδὸν Γραμῶν. Βεβαίως δὲν ἦτο ἀσήμαντος ἀνακάλυψις ἡ θήκη ἐκείνη τοῦ ἐγχειριδίου ἢ ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ Λαυρεντίου εὐρεθεῖσα. Ἄλλ'

ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ οὐ μόνον ἠδύνατο νὰ ἀμφισβητηθῆ ὑπὸ διττὴν ἔποψιν, ἀλλὰ καὶ σχεδὸν ἐμνηνεύετο: 1^{ον} ὑπὸ τῆς βεβαιότητος ὅτι τὰ ἐνδύματα τοῦ Λαυρεντίου οὐδὲν ἴχνος αἵματος ἔφερον, οὐδ' ὑπέστησαν ἡ ἠδύνατο νὰ ὑποστῶσι πλύσιν τινα· 2^{ον} ὑπὸ τῆς καταθέσεως τοῦ ὑπηρετοῦ πρὸ ὀλίγου ἐκουσίως βεβαιώσαντος ὅτι τὸ ἐν τῷ κήπῳ ἀνευρεθὲν κομβίον περιχειρίδος εἶχεν ἀπωλεσθῆ πολλὰς ἡμέρας πρὸ τοῦ ἐγκλήματος.

Οὕτως εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, εἰς ἣν ἐφαίνετο ὅτι ἡ κατηγορία οὐδὲν ἔμελλε νὰ ἀπαντήσῃ πρόσκομμα, αἱ ἀποδείξεις ἐξηλείφοντο, βαθμηδὸν ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην. Μία καὶ μόνη διέμενον ἀκεραία· οἱ ἐν τῷ κήπῳ εὐρεθέντες τύποι βημάτων· ἀλλὰ τίς ἠδύνατο νὰ ἐγγυηθῆ ὅτι καὶ αὕτη δὲν ἔμελλε νὰ ὑποστῆ προσβολὴν τινα ἢ καὶ νὰ ἐξαφανισθῆ διαρκούσης τῆς δίκης;

Ζήτημα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο ἀναγκαῖον νὰ φωτισθῆ ἡ ἀνάκρισις ἀνευ ἀναβολῆς, ἦτο ἡ πληροφῶρα, ἂν τὴν νύκτα τῆς ἐννάτης πρὸς τὴν δεκάτην ὁ Λαυρέντιος εἶχεν ὡς ἰσχυρίζετο εἰσελθεῖ εἰς τὴν καφενεῖον τῆς ὁδοῦ Κωμαρτέν, καὶ καθ' ἣν περιπτώσιν τοῦτο ἦτο ἀληθές, πόσον χρόνον ἔμεινεν ἐντὸς αὐτοῦ καὶ πρὸ πάντων ποῖαν ἀκριβῶς στιγμὴν ἐξῆλθεν.

Ἐνταῦθα ἐννοεῖ ἕκαστος ὅτι τὰ λεπτὰ ἔχουσι μεγάλην σπουδαιότητα.

Βεβαίως ἡ εἰς τὸ καφενεῖον τῆς Λίλης διαμονὴ ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου μέχρι τῆς μιᾶς τῆς πρωῆς ὥρας, διήρτη τὸ χρονικὸν διάστημα μεταξὺ τῆς στιγμῆς (δέκα καὶ 1/2 περίπου), καθ' ἣν ὁ Λαυρέντιος κατέλιπε τὴν ὁδὸν Καρδινὲ καὶ ἐκεῖνης (δύο παρὰ πέντε), καθ' ἣν εἶχεν ἐπανελθεῖ εἰς τὴν κατοικίαν του· τὸ ἐκατέρωθεν χρονικὸν διάστημα ἦν σχεδὸν ἴσον.

Κατὰ τὴν κατηγορίαν, ὁ Λαυρέντιος διέπραξε τὸ κακούργημα εἴτε πρὶν ἢ εἰσελθεῖ εἰς τὸ καφενεῖον εἴτε ἀφοῦ ἐξῆλθε.

— Πρὸς;... τὰ συμπεράσματα τοῦ ἱατροῦ Σαριζιέ, δὲν ἀπέκρουον ἀπολύτως τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, καὶ ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὸ χρονικὸν διάστημα ἦτο μεγαλύτερον (μία καὶ ἡμίσεια ὥρα) ἀποφεύγετο οὕτω καὶ ἡ ἀντήρησις τῆς διπλῆς πορείας. Ὁ Λαυρέντιος ἐγκαταλίπων τὴν μητέρα του περιπλανήθη ἐπὶ τινα λεπτὰ εἰς τὰς ὁδοὺς Καρδινὲ καὶ τῶν Στεφάνων· ἀλλὰ πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τις, ὅτι οὗτος μετὰ τὸ κακούργημα αὐτὸ ἀντιπᾶ καταφύγη ἀμέσως εἰς τὴν κατοικίαν του, παρουσιάσθη εἰς δημόσιον μέρος κινδυνεύων οὕτω νὰ δεῖξῃ τὰς κηλίδας τοῦ αἵματος, τὰς ὁποίας αἱ χεῖρες καὶ τὰ ἐνδύματά του ἔφερον κατὰ πᾶσαν πιθανότητα.

— Μετὰ;... Ἐπανεπιπτον εἰς τὰς πιθανότητας τῆς ἱατρικῆς ἐκθέσεως καὶ εἰς τὸ δυνατόν· ἀλλὰ τὸ ζήτημα τοῦ χρόνου καθίστατο δυσχερές· ἦτο δυνατόν εἰς διάστημα ὀλιγώτερον τῆς ὥρας ὁ Λαυρέντιος νὰ ἐπανελθῆ ἐκ τῆς ὁδοῦ Κωμαρτέν καὶ Βατινιὸλ νὰ διαπράξῃ τὸ κακούργημα καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν κατοικίαν του κατὰ τὴν ὁδὸν Γραμῶν.

Ὁ ἀνακριτὴς διέταξε νὰ ὀδηγήσῃ τὸν Λαυρέντιον εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ὁ κύριος Θουριέ ἐξεπλάγη ἰδὼν τὴν μεταβολὴν ἣτις ἐγένετο εἰς αὐτόν· οὐ μόνον τὸ πρόσωπόν του ἦν ὠχρότερον καὶ ἐφαίνετο ἔτι μάλλον καταβληθεὶς ἀπὸ τῆς προτεραιίας, ἀλλ' ἔτι δὲν ἔβλεπέ τις τὴν ζωηράν καὶ εὐφυσά ἐκεῖνην φυσιογνωμίαν, ἣτις ἠδύνατο νὰ ἐκφράσῃ ἀλληλοδιαδόχως τὴν ὀδύνην, τὴν ἀπελπισίαν, τὴν ὀργήν, τὴν ἀγανάκτησιν· τὸ πρόσωπόν του ἦν ψυχρὸν καὶ ἀπαθές, τὸ βῆμα του βραδύ καὶ ἐπιφυλακτικόν, τὸ βλέμμα του ἀπλανές, ἀλλὰ πλήρες πενθίμου ἐνεργητικότητος.

— Ἀπὸ τῆς χθές, εἶπεν ὁ κύριος Θουριέ, ἐσκέφθητε ἀναμφιβόλως. Εἴσθε διατεθειμένοι νὰ ὁμολογήσῃτε τί;

— Δὲν δύναμαι, ἀπεκρίθη διὰ φωνῆς ἡσύχου, ἡ νὰ ἐπαναλάβω ὅτι εἶμαι ἀθῶος.

— Παρὰ τὰς ἀποδείξεις, αἱ ὁποῖαι σὰς ἐνοχοποιοῦν;

— Μάλιστα, παρὰ τὰς ἀποδείξεις.

— Πολὺ καλὰ εἶπεν ὁ κύριος Θουριέ μετ' εἰρωνικῆς μειδιάματος ἄς ὁμιλήσωμεν περὶ ἄλλου τινος. Χθὲς κατὰ τὴν ἐξέτασίν σας, ἰσχυρίσθητε ὅτι τὴν νύκτα τῆς ἐννάτης πρὸς τὴν δεκάτην, διερχόμενος τὴν ὁδὸν Κωμαρτέν, εἰσήλατε εἰς τὴν καφενεῖον;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ποῖον καφενεῖον;

— Καφενεῖον τῆς Λίλης... νομίζω.

— Προσθέσατε ὅτι ἦτο ἡ πρώτη φορὰ, καθ' ἣν εἰσήλατε εἰς αὐτὸ.

— Τῷ ὄντι.

— Πῶς γινώσκετε ὅτι ὀνομάζεται Καφενεῖον τῆς Λίλης;

— Ὑπῆρχεν ἀνωθεν τῆς θύρας μέγας φανὸς ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀνέγνων τὰς λέξεις αὐτάς... Μάλιστα Καφενεῖον τῆς Λίλης.

— Καὶ πρὸς ποῖον μέρος τῆς ὁδοῦ κεῖται; ἀριστερὰ ἢ δεξιὰ, βαίνοντες πρὸς τὴν λεωφόρον;

— Δεξιὰ, εἰς τὰ δύο τρίτα περίπου τῆς ὁδοῦ.

Ὁ κύριος Θουριέ, ἀφοῦ παρήγγειλε τὸν γραμματέα νὰ λάβῃ ἀκριβῶς σημείωσιν τῶν καταθέσεων τούτων, ἠρώτησεν ἐκ νέου τὸν Λαυρέντιον:

— Εἶπατε ὅτι ἦτο μεσονύκτιον;

— Περίπου· ἴσως ὀλίγα λεπτὰ πρὸ τοῦ μεσονυκτίου. Ἐμείνα μίαν ὥραν περίπου καὶ κατόπιν ἐξῆλθον.

— Μὴ σπεύδωμεν. Ἐμείνατε εἰς τὸ ἰσόγειον ἢ ἀνέβητε εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα; ποῖα ἦτο ἡ διάταξις τῆς αἰθούσης;

— Καταλαμβάνω, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος μετ' ἀφανοῦς μειδιάματος. Εἶτα συγκεντρῶν τὰς ἀναμνήσεις του:

— Ἐμείνα εἰς τὸ ἰσόγειον. Ἀγνωσθὼν ὑπάρχει πρῶτον πάτωμα. Ἡ αἰθουσα εἶναι ἀρκετὰ μεγάλη πρὸς τὰ δεξιὰ δὲ εὐρίσκεται τὸ ταμεῖον. Δύο σειραὶ τραπέζων. Ὅχι τρεῖς νομίζω... τὸ βάθος τῆς αἰθούσης εἶναι ὑψηλότερον ἢ ἡ εἴσοδος, ἐν τῷ μέσῳ δὲ ὑπάρχει μία βαθμὴ. Ἐκάθησα εἰς τὸ βάθος ἐνώπιον τραπέζης μόνος. Ἐζήτησα ζῦθον καὶ διήλθον μηχανικῶς

μίαν ἐφημερίδα, τὴν ὁποῖαν ὁ ὑπηρετὴς μοὶ ἔφερε· ἀλλὰ ποῖα ἦτο ἡ ἐφημερίς; τί ἀνέγνων; δὲν ἐνθυμοῦμαι· ὁ νοῦς μου ἦτο ἀλλαχού. Ἀριστερὰ ἦσαν δύο ἄνδρες ὁμιλοῦντες περὶ χρηματιστηρίου· οἱ θαμῶνες τοῦ καφενεῖου ἀπεχώρουν χωρὶς νὰ τὸ παρατηρήσω. Ὑπηρετὴς τις ἦλθε καὶ μοὶ εἶπε ὅτι θὰ κλείσῃ τὸ κατάστημα· παρετήρησα πέρηξ καὶ εἶδον ὅτι ἤμην μόνος. Ἐπλήρωσα καὶ ἐξῆλθον. Τί ὥρα ἦτο; δὲν ἐπρόσεξα... ἴσως μία ὥρα τῆς πρωῆς. Ἄλλως, δύνασθε νὰ πληροφορηθῆτε ἀκριβῶς περὶ τούτου. Ἰδοὺ ὅτι ἐνθυμοῦμαι.

Ὁ κύριος Θουριέ, μετὰ τινὰς ἐρωτήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ὁ Λαυρέντιος ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἠδύνατο ν' ἀποκριθῆ, διέταξε νὰ ὀδηγήσῃ παρὰ ταῦτα τὸν κατηγορούμενον εἰς τὴν ὁδὸν Κωμαρτέν, ὅπου αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔσπευσε νὰ μεταβῆ μετὰ τοῦ γραμματέως. Ὑπῆρχε πράγματι εἰς τὴν ὁδὸν Κωμαρτέν ἐν καφενεῖον Λίλης, κείμενον εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Λαυρεντίου ὑποδειχθέν μέρος. Ὁ κύριος Θουριέ ἐμέμνητο σχεδὸν αὐτόν, διότι ἀμυρόβηλε ἐπὶ μίαν στιγμὴν. Καὶ τῷ ὄντι, δὲν ἦτο πιθανόν ὅτι ὁ Λαυρέντιος δὲν ἐπληροφορήθη προηγουμένως καὶ ὅτι ἐξετίθετο ἐπικαλούμενος φαντασιώδεις περιστάσεις. Ἡδύνατο ὅθεν νὰ ὑποθέσωσιν ὅτι καὶ αἱ ἄλλαι πληροφῶραι θὰ ἦσαν ἀκριβεῖς. Ὁ κύριος Θουριέ εἰσελθὼν ἐπέστη ὅτι ἡ ἐσωτερικὴ διάταξις τοῦ καταστήματος ἦτο σύμφωνος πρὸς τὴν περιγραφήν τοῦ Λαυρεντίου.

Ἡ τὸ ἐννάτη καὶ ἡμίσεια, τὸ δὲ καφενεῖον ἔρημον· δύο ὑπηρετὰι κατεγίνοντο εἰς τὴν τακτοποίησιν αὐτοῦ.

Ὁ κύριος τοῦ καταστήματος, Ἐβλὲν καλούμενος, προσεκλήθη καὶ ὁ κύριος Θουριέ τὸν ἔλαβε κατὰ μέρος.

— Ποῖαν ὥραν συνήθως κλείετε τὸ κατάστημά σας;

— Ἡμίσειαν ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἐχω ἀδειαν ἡμισείας ὥρας.

— Κάμνετε ἐνίοτε κατάχρησιν τῆς ἀδείας αὐτῆς.

— Κύριε...

— Μὴ φοβεῖσθε. Δὲν ἔρχομαι ἐδῶ ν' ἀνακαλύψω παράβασιν. Πρέπει νὰ μοὶ εἴπητε τὴν ἀλήθειαν. Δὲν ἐξηγήσατε τὴν ἀδειαν αὐτὴν εἰς τρόπον ὅστε μόνον μετὰ τὴν ἡμίσειαν ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἀρχίζετε νὰ κλείετε.

— Πράγματι. Ἡ ἐργασία εἶνε μακρὰ, καὶ συχνὰ κατὰ τὴν μίαν τῆς πρωῆς ὁ τελευταῖος πελάτης δὲν ἐξέρχεται ἀκόμη.

— Οὐδέποτε δὲν ὑπερβαίνετε τὴν πρῶτην ὥραν τῆς πρωῆς;

— Οὐδέποτε· οἱ κλητῆρες δὲν θὰ τὸ ἐπέτρεπον.

— Καλῶς! Τώρα προσπαθήσατε νὰ ἐνθυμηθῆτε. Πρὸ τριῶν ἡμερῶν κατὰ τὴν νύκτα τῆς 9 πρὸς τὴν 10 κατὰ ποῖαν ὥραν ἀκριβῶς ἐκλείσατε; Ἐνοῶ κατὰ ποῖαν ὥραν ὁ τελευταῖος πελάτης ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης;

— Τὴν νύκτα τῆς 9 πρὸς τὴν 10 δὲν ἤμην εἰς Παρισίους. Τὴν 9 ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ εἴμεθα εἰς τὰς Βερσαλλίας

εις τούς γάμους τοῦ γυναικαδέλφου μου. Ἐπανήλθομεν τὴν 10 Ἰουλίου τὸ πρῶν.

— Καὶ κατὰ τὸν χρόνον αὐτὸν τὸ κατὰστημα εἶχε μείνει χωρὶς ἐπίβλεψιν ;

— "Ὅχι, κυριε, μίᾳ συγγενῆς μας ἡ κυρία Σωρὲν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχομεν πλήρη ἐμπιστοσύνην, ἦλθεν εἰς ἀντικατάστασιν τῆς συζύγου μου. Αὐτὴ δύναται νὰ σᾶς πληροφορήσῃ καθὼς καὶ οἱ δύο ὑπηρεταί.

Ἡ κυρία Σωρὲν κατῴκει εἰς τὴν ὁδὸν Λανκρύ. Ἐπεμψαν εἰς ἀναζήτησίν της. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ κύριος Θουριεῖ ἐξήτασε τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον τοὺς δύο ὑπηρετάς.

[Ἐπιτεταί συνέχεια]

*P.

FORTUNÉ DU BOISGOBÉY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΝΔ΄.

— Ἐφόνευσε! ἀνέκραξεν ἐκπληκτος ὁ κύριος Λεκόκ. Καὶ ποῖον ἐφόνευσε;

— Ἐφόνευσε τὸν Λερέ, ἀπήντησε, χωρὶς νὰ διαστάσῃ ὁ καταδικος.

— Προσέξατε, εἶπε, ταπεινῶν τὴν φωνὴν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, αὐτὸ εἶνε ὁμολογία, μολονότι δὲν ἦλθον ἵνα προκαλέσω αὐτήν, τὸ καθήκον μου εἶνε νὰ τὴν λάβω ὑπ' ὄψει μου.

— Τὸν ἐφόνευσε, καὶ ἡ καταδίκη μου εἶνε δικαία, ἐπανελάθεν εὐσταθῶς ὁ Λουδοβίκος.

— "Α! ἦτο λοιπὸν ἀληθές! ἐψυθύρισεν ὁ γέρον, καλύπτων τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν του.

— Εὐχαριστήθητε νὰ μοὶ ἐξηγήσητε τί συνέβη, εἶπεν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, διὰ τόνου ἦττον ψυχροῦ.

Ἄναμφιβόλως, ἡ εἰλικρίνεια τῆς ὁμολογίας ταύτης τῷ ἔκαμεν ἐντύπωσιν, καὶ αἱ διαθέσεις αὐτοῦ ἦσαν ἦττον ἐχθρिकाί.

— Τὸ ἐσπέρας τῆς 13 Ἰανουαρίου, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος Λεκόκ, ἐδείπνησα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Λεκόντ εἰς Βουλώνην. Τὴν πρῶταν ἔλαβον ἐπιστολὴν τῆς Μαρίας, ἡ ὁποία μὲ παρεκαλοῦσε πολὺ νὰ ὑπάγω νὰ τὴν ἰδῶ ἐντὸς τῆς ἡμέρας. Ἐπέμενε τόσον εἰς τὴν ἐπιστολὴν της, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀρνηθῶ, καὶ νὰ μὴ ὑπάγω εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ. Δυστυχῶς, ἔφθασα ἐκεῖ μόλις εἰς τὰς δέκα τῆς ἐσπέρας, καὶ ἡ Μαρία μ' ἐπερίμενε πολὺ ἐνωρίτερον. Ἡῦρα ἀνοικτάς τὴν θύραν τῆς κιγκλίδος, καὶ τὴν θύραν τῆς οἰκίας. Παρετήρησα ὅτι ὑπῆρχε φῶς διὰ μέσου τῶν δικτυωτῶν τοῦ παραθύρου τοῦ ἐστιατορίου. Ἡ Μαρία συνείθιζε νὰ δειπνᾷ λίαν ἀργά, καὶ ἐνόμισα ὅτι ἦτο ἀκόμη εἰς τὴν τράπεζαν. Εἰσῆλθον λοιπὸν καὶ εὐρέθην πρὸ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἀνεγνώρισα. Ἦτο ὁ προστάτης, τὸν ὁποῖον

εἶχον καὶ ἄλλοτε συναντήσῃ, ὅτε ἀνεχώρουν ἐκ τῆς οἰκίας τῆς Μαρίας. Ἐδειπνοῦσε μόνος. Διατί ἡ Μαρία δὲν ἐκάθητο μαζὺ του; Αὐτὸ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ μάθω. Ἴσως εἶχεν ἔλθει εἰς ἔριδας μὲ τὸν ζηλότυπον ἐκεῖνον γέροντα. Ἴσως ἐφοβεῖτο μήπως τὴν ἰδῶ νὰ τρώγῃ μαζὺ του. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι αὐτὸς ἦτο σχεδὸν μεθυσμένος. Μόλις μὲ εἶδε, ἠγέρθη ἐξηγριωμένος. Ἡθέλησα νὰ φύγω, ἀλλ' αὐτὸς μὲ ἤρπασε ἀπὸ τὸν λαιμόν... τὸν ἀπώθησα... τότε συνήθη πάλη... ὡπισθοχώρησε μὲχρι τῆς θύρας τοῦ ὀψοφυλακίου καὶ μὲ ἐκράτει ἀπὸ τὰ φορέματά μου... Ἡμην ἰσχυρότερός του, καὶ σχεδὸν ἔτοιμος νὰ τοῦ διαφύγω ἀπὸ τὰς χεῖράς του, ὅτε αἰφνης μὲ ἐρράπισεν... Δὲν ἐξουσίαζα πλέον τὸν ἑαυτόν μου... εἶχον τὴν βράβδον μου μαζὺ μου... τὸν ἐκτόπησα ἀπαξ... ἀπαξ μόνον... Ἐπεσε καὶ παρέσυρε καὶ ἐμὲ εἰς τὴν πτώσιν του... Προσεπάθησα νὰ τὸν ἀνεγείρω, ἀλλ' εἶδον ὅτι ἦτο φονευμένος... Τότε, ἔγεινα ἔξω φρενῶν καὶ ἔφυγον.

— Χωρὶς νὰ ἰδῆτε τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἔγεινε πρόξενος τῆς τρομερᾶς αὐτῆς καταστροφῆς; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας.

— Εἶθε νὰ μοὶ ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν ἡ ἰδέα νὰ τὴν ζητήσω, ἀπεκρίθη θλιβερῶς ὁ καταδικος. Θὰ τῆς ἐσωζα τὴν ζωὴν. Ἄλλ' ἤμην τρελλός. Ἐφυγα τρέχων, χωρὶς νὰ σταματήσω, χωρὶς νὰ παρατηρήσω τίποτε. Διῆλθον νύκτα φρικώδη, καὶ τὴν ἐπομένην ἡμέραν, ὅταν ὑπῆγον εἰς τοῦ πατρός μου καὶ ἤκουσα τὰ σχέδιά του, διὰ νὰ δειπνήσωμεν εἰς τῆς κυρίας Λεκόντ, ἐδοκίμασα μαρτύρια, τὰ ὁποῖα δὲν παραβάλλονται μὲ ἐκεῖνα τῆς λαιμητόμου. Δὲν ἐγνώριζον ἀκόμη τίποτε. Αἱ ἐφημερίδες δὲν εἶχον ἀκόμη κάμει λόγον περὶ τοῦ κακουργήματος τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ. Ἐσυλλογίζομην τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εὐρίσκετο ἡ δυστυχῆς Μαρία, καθόσον δὲν ἐγνώριζα τὸν θάνατόν της. Τὸ πτώμα τοῦ Λερέ τὸ εἶχον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ ἐσυλλογίζομην ὅτι θὰ ἤμην ἄνανδρος ἂν δὲν ἔσπευδον εἰς βοήθειαν μιᾶς δυστυχῆς γυναικός, τὴν ὁποίαν θὰ κατηγόρουν ἴσως ἀδίκως. Ἄκουσε ὅτι ἤμην δολοφόνος. Δὲν ἐτολμοῦσα νὰ ὑπάγω τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ἐπάρατον ἐκεῖνην οἰκίαν, ἀλλ' ὅταν ἔμεινα μόνος εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἀφοῦ ἀφῆκα τὸν δυστυχῆ πατέρα μου καὶ τὴν νέαν τὴν ὁποίαν ἠγάπων, συνέλεξα τὸ θάρρος μου, καὶ ὑπῆγον εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ. Ἐπρομηθεύθη χάρτην ἀστυνομικοῦ κλητῆρος, ὅστις ἔφερε τὸ ὄνομα Λεκόκ, διότι ἐσκέφθη ὅτι ἴσως μοὶ χρησιμεύσει. Κατεγινόμεν νὰ ἐφευρίσκω δολοπλοκίαν ὡς ἐξ ἐπαγγέλματος δολοφόνος. Ἐφθασα εἰς τὸ περίπτερον, ἡ ὧρα ἦτο κατάλληλος. Εἰσῆλθον, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησα νὰ προχωρήσω εἰς τὸ ἐστιατόριον. Ἡνοιξα τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, ἀλλ' ἡ αἰθουσα ἦτο κενή. Ἐφώναξα τὴν Μαρίαν... γνωρίζετε τὰ λοιπά.

— "Α! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λεκόκ, ἐναγκαλιζόμενος τὸν υἱόν του διατί δὲν

ἔλεγες τὴν ἀλήθειαν; ... κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐνόρκους θὰ εἶχε τὴν γενναϊότητα νὰ σὲ καταδικάσῃ.

— Τὴν ἀλήθειαν! ἐψυθύρισεν ὁ μνηστῆρ τῆς δεσποινίδος Λεκόντ, δεκάκις ἔφθασεν εἰς τὰ χεῖλη μου. Κατὰ τὴν συνεδρίασιν ἀκόμη, ὅτε ὁ Πρόεδρος διὰ τελευταίαν φορὰν μ' ἐξώρρισε νὰ μὴ γείνω πρόξενος τῆς καταστροφῆς μου, συνεκινήθη... ἤμην ἔτοιμος νὰ ὀμιλήσω... ἀλλ' ἡ Θηρεσία ἦτο ἐκεῖ... καὶ ἤμην ὑποχρεωμένος νὰ ὁμολογήσω ἐνώπιόν της ὅτι ἠγάπησα γυναῖκα ἀναξίαν, καὶ ὅτι ἐξηκολούθουν νὰ συχνάζω εἰς τὴν οἰκίαν τῆς γυναικὸς αὐτῆς... Ἐὰν ἔλεγον, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον, ἄλλως τε, ἦτο ἀληθές, ἐὰν ἔλεγον ὅτι τὰ πάντα εἶχον τελειώσει μετὰ τὴν ἐμοῦ καὶ αὐτῆς, ἡ Θηρεσία θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ἐψευδόμην... καὶ ἐπροτίμησα ν' ἀποθάνω.

— Δυστυχισμένο μου παιδί! εἶπεν ὁ γέρον Λεκὸκ κλαίων σχεδόν. "Α! ἠπατάσο πολύ, διότι ἡ Θηρεσία θὰ σ' ἐσυγχώρει... καὶ τώρα θὰ σὲ συγχωρήσῃ... διότι τὰ γνωρίζει ὅλα... Καὶ αὐτὴν ἐπίσης ἠθέλησαν νὰ φονεύσουν.

— Νὰ τὴν φονεύσουν! ἀνέκραξεν ὁ καταδικος.

— Ναί... ἐπανελάθεν ὁ πατῆρ τοῦ Λουδοβίκου, ἀργότερα θὰ σοὶ εἶπω τί συνέβη... ὅταν αὐτὸς ὁ ἄθλιος Τολβιάκ συλληφθῆ... καὶ δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ συλληφθῆ... Εὐχαρίστησον τὸν γενναῖον φίλον, ὁ ὁποῖος μοὶ ἐπέτρεψε νὰ σὲ ἰδῶ, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ὀφείλω τὴν σωτηρίαν σου...

— Μὴ μ' εὐχαριστήσετε, εἶπε ζωηρῶς ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας· δὲν ἔπραξα ἢ τὸ καθήκον μου... Αἱ στιγμαί, ἄλλως τε, εἶνε πολὺτιμοί... τὸ ἀληθές τῶν αἰτιολογήσεών σας πρέπει νὰ ἐπιβεβαιωθῆ... καὶ ταχέως...

Εἶτα, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν γέροντα Λεκόκ, προσέθεσε :

— Ἐλθετε, ἀγαπητὲ Λεκόκ.

"Ὅτε οἱ δύο φίλοι ἔφθασαν ἐπὶ τῆς ἀπαισίας πλατείας, τῆς ἐκτεινομένης πρὸ τῶν φυλακῶν, ὁ γέρον Λεκὸκ εἶπε διὰ φωνῆς πνιγμένης ὑπὸ τῆς συγκινήσεως :

— Λοιπὸν, ἀμφιβάλτε ἀκόμη ὅτι εἶνε ἀθῶος ;

— Φρονῶ ὅτι δὲν ἐφόνευσε τὴν Ἀγγλίδαν, ἀπεκρίθη ὑπεκρυφῶν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος.

— Καὶ ἀκριβῶς κατεδικάσθη, διότι ἐφόνευσε τὴν Ἀγγλίδαν. Ὁ φόνος τὸν ὁποῖον ἔκαμε θὰ ἐτιμωρεῖτο μὲ μερικῶν μηνῶν φυλάκισιν. Ὁ Λουδοβίκος ἐρράπισθη καὶ ἐφόνευσε, χωρὶς νὰ ἔχη προμελετήσῃ τὸν φόνον.

— Τὸ λέγει αὐτός, καὶ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι δὲν ψεύδαται. Διὰ νὰ πείσω ὅμως ἀποτελεσματικῶς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δύνανται νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου, ἔχω ἀνάγκην ἀδιαφιλονεικῶν ἀποδείξεων.

— Σὰς ἐζήτησα ἀνθρώπους διὰ νὰ συλλάβω τὸν Τολβιάκ. Ἡξέυρω ποῦ θὰ τὸν εὔρω, καὶ θὰ τοὺς διευθύνω ὁ ἴδιος. Θὰ

προσκαλέσετε εἰς τὴν εἰσαγγελίαν τὴν δεσποινίδα Λεκόντ, τὸν Κάμπρεμερ καὶ τὴν θυγατέρα του. Ὁ Πιεδούσης εἶνε ἐκεῖ, ἔτοιμος νὰ τὰ καταθέσῃ ὅλα. Ὅταν ἔχετε εἰς τὴν ἐξουσίαν σας τὸν Τολβιάκ καὶ τὴν παλλακίδα του, ἡ ἀνάκρισις δὲν θὰ βραδύνη νὰ τελειώσῃ.

— Καὶ νομίζετε ὅτι αὐτὸ μόνον ἀρκεῖ; Νομίζετε ὅτι ἀφοῦ ἀποδείξετε, ὅτι οἱ μυλωθροὶ τοῦ μύλου τῆς Ὑβέτ ἀπεπειράθησαν νὰ δολοφονήσουν ἕνα πλανόδιον πωλητήν, μίαν νέαν καὶ μίαν μικρὰν κόρην, ἀπεδείξατε ὅτι ὁ υἱὸς σας εἶνε ἀθῶος; Λησμονεῖτε ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ ὑπερασπισθοῦν, ὅτι ὁ Τολβιάκ θ' ἀρνηθῇ τὰ πάντα, ὅτι ἡμεῖς καὶ ὁ Πιεδούσης εἴσθε ὑποπτοὶ εἰς τὴν ἀρχήν, καὶ ὅτι οἱ δικασταὶ δὲν λαμβάνουν ὑπ' ὄψει μυθιστορικὰς διηγήσεις; Λησμονεῖτε πρὸ πάντων, δυστυχῆ φίλε, ὅτι δὲν ἔχετε πλέον καιρὸν;

— Καιρὸν! Δὲν χρειάζομαι παρὰ μόνον ὀλίγας ἡμέρας, διὰ νὰ τ' ἀποδείξω ὅλα, καὶ νὰ μὴ μὲνῃ πλέον ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία, διὰ τὴν ἐνοχλήν τοῦ κακούργου ἐκείνου.

— Ὅθ' ἄσας συνδράμω εἰς αὐτὸ δι' ὄλων τῶν δυνατῶν μέσων μου, διότι ὁ υἱὸς σας μὲ κατέπεισεν ἀκουσίως αὐτοῦ, ὅτι δὲν ἀπατάσθε. Εἶπεν ὅτι ὁ διώκτης τῆς Μαρίας Φασίτ ὠνομάζετο Δερμότ, καὶ εἰς τὴν ἀστυνομίαν γνωρίζομεν ὅτι ὁ Δερμότ εἶνε τὸ ἀληθὲς τοῦ Τολβιάκ ὄνομα.

— Τί θέλετε περισσότερον;

— Μοὶ χρειάζεται μία ἑβδομάς καὶ δὲν ἔχομεν πλέον παρὰ δέκα πέντε ὥρας!

— Δέκα πέντε ὥρας!

— Ἀγαπητὲ Λεκόν, εἴσθε ἀνὴρ, καὶ εἶνε προτιμότερον νὰ ἄσας εἶπω τὴν ἀληθῆ θέσιν τῶν πραγμάτων. Πρὸ μικροῦ μὲ εἰδοποίησαν ὅτι ἡ ἐκτέλεσις θὰ γείνη αὐριον τὴν πρωΐαν.

— Αὐριον! ἀδύνατον! Ἡ ἀναίρεσις μόνον χθὲς ἀπερρίφθη! ἐψιθύρισεν ὁ γέρον, ταλαντευόμενος ὡς οἰνοβαρῆς.

— Ἡ ἀπόρριψις τῆς ἀναίρεσεως εἶχεν ἀποφασισθῇ ἐκ τῶν προτέρων, διότι τὸ κακούργημα εἶχε κάμει κρότον. Ὁ Κατάδικος κατέχει ὑψηλὴν κοινωνικὴν θέσιν καὶ δὲν θὰ φανοῦν ἐπιεικεῖς, διὰ τοῦτο θέλουν νὰ τελειώσουν ταχέως.

— Καὶ θ' ἀφήσετε νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ δολοφονία αὕτη, ὑμεῖς, ὁ ἀρχαῖος συνεργάτης μου, ὑμεῖς, ὅστις γινώσκετε ἤδη ὅλην τὴν ἀλήθειαν!

— Ἀκουσάτέ με, Λεκόν, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, λίαν συγκεκριμένως. Σοὶ ὀρκίζομαι, ὅτι ἐὰν ἐξήρτητο ἀπὸ ἐμέ, ἡ ἐκτέλεσις θ' ἀνεβάλλετο αὐτοστιγμεί. Ἀλλ' ὑμεῖς γνωρίζετε τὴν διοικητικὴν λειτουργίαν, καὶ δὲν ἀγνοεῖτε πόσον εἶνε δύσκολον νὰ ἐπιστραφῇ διαταγή, κανονικῶς δοθεῖσα. Δι' αὐτὸ ὅμως θὰ ἐργασθῶ μετὰ ζήλου, θὰ τρέξω εἰς τὴν εἰσαγγελίαν, εἰς τὸ Ὑπουργεῖον θὰ διηγηθῶ ὅτι πρὸ μικροῦ ἤκουσα, καὶ θὰ κάμω χρῆσιν ὅλης τῆς ἐξουσίας μου, ἵνα χωρηθῇ ἀναβολή.

— Ἀπόψε θὰ ἔχετε τὸν ἀληθῆ ἔνοχον...

— Τὸ εὐχομαι, καὶ θὰ ἄσας συνδράμω νὰ τὸν συλλάβετε. Ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν. Ὅθ' ἄσας δώσω τοὺς καλλιτέρους κλητῆράς μου καὶ θὰ παραλάβετε καὶ τὸν Πιεδούσην. Προσπαθήσατε νὰ συλλάβετε τὸν Τολβιάκ, πρὸ πάντων δὲ νὰ ἐπανεύρετε τὸν βωβόν, διότι ὁ Τολβιάκ θ' ἀρνηθῇ, ἐνῶ, ἂν ὁ βωβὸς δὲν ἀναγνωρίσῃ τὸν υἱὸν σας, ἡ ἀναβολὴ θὰ χορηγηθῇ. Μᾶς χρειάζεται ὁ βωβός.

— Ὅθ' ἄσας εἶπεν ὁ κύριος Λεκόν ἀνωρθούμενος δι' ὑπερτάτης προσπάθειας. Ὑπάγωμεν.

— Εἶθε νὰ ἐπιτύχετε ταχέως. Διὰ τὸν υἱὸν σας αἱ στιγμαὶ εἶνε ὥραι, καὶ αἱ ὥραι ἡμέραι. Ἐγὼ θὰ συνηγορῶ ὑπὲρ αὐτοῦ, καθ' ὃν καιρὸν ὑμεῖς θὰ ἐργάζεσθε δι' αὐτόν. Ὅθ' ἄσας περιμένω ὅλην τὴν νύκτα εἰς τὸ γραφεῖόν μου... δηλαδὴ μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν θ' ἀναγκασθῶ νὰ μεταβῶ εἰς τὴν Ροκέταν... ὀλίγον πρὸ τῆς χαραυγῆς... καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τοῦ ἔτους ὁ ἥλιος ἀνατέλλει ἐνωρίς.

— Ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ φωτίσῃ τὴν θανατικὴν ἐκτέλεσιν ἐνὸς ἀθῶου! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λεκόν.

NE'

Ἡ ἐπίσκεψις εἰς τὰς φυλακὰς κατηνάλωσε χρόνον, ἦτο δὲ ἡ τετάρτη ὥρα, ὅτε ὁ κύριος Λεκόν ἀνεχώρησε διὰ τῆς ἀμαξοστοιχίας, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Πιεδούση καὶ ἕξ ἐκ τῶν ἰκανωτέρων ἀστυνομικῶν κλητῆρων.

Ἄπαντες ἦσαν ἐφωδιασμένοι μὲ τακτικὰ ἔγγραφα, δι' ὧν ἐπετρέπετο αὐτοῖς νὰ ἐπικαλεσθῶσιν ἐν ἀνάγκῃ τὴν συνδρομὴν τῆς στρατιωτικῆς ἀρχῆς.

Ὁ πατὴρ τοῦ Λουδοβίκου εἶχε κατὰ φυσικὸν λόγον τὴν διοίκησιν τῆς ἐκστρατείας, καὶ πληρεξουσιότητα νὰ ἐνεργήσῃ κατὰ τὸ δοκοῦν.

Ἦτο γαλήνιος κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀλλ' ἐν τούτοις ἡ ψυχὴ του ἦτο περίλυπος, καθόσον τῷ ὑπελείπετο τοσοῦτον ὀλίγος καιρὸς, ὅπως σώσῃ τὸν υἱὸν του, ὥστε ἀπηλπίζετο σχεδὸν ὅτι ἤθελεν ἐπιτύχει.

Οὐδόλως ἐβαυκαλίζετο, ἄλλως τε, ὑπὸ τῶν ἐλπίδων ἐπιτυχίας, ἄς παρεῖχεν αὐτῷ τὰ μέλλοντα διαβήματα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀσφαλείας.

Ἐγίνωσκεν, ὅτι ὁ Λουδοβίκος εὕρισκετο περιπεπλεγμένως ἐντὸς τῆς συναρμογῆς τοῦ δικαστικοῦ ἐκείνου μηχανισμοῦ, ὅστις δὲν σταματᾷ, παρὰ μόνον ἀφοῦ συντρίψῃ τὸν κατάδικον, καὶ ὅτι δὲν στήνουν τὸ ἰκρίωμα ἀπλῶς ἵνα τὸ διαλύσῃ.

Δὲν ἦτο πλέον ὁ καιρὸς ἐκεῖνος, καθ' ὃν ἐνίοτε ἱππεὺς διέσχίζε τὸ πλῆθος δεικνύων ἔγγραφον χάριτος, χορηγούμενον ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καθ' ὃν ὁ δῆμιος, ἔτοιμος νὰ κτυπήσῃ, ἐπανεθέτε τὸν πέλεκύν του, καθ' ὃν ὁ κατάδικος, κεκλιμένῃ ἔχων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ξυλίου στελέχους, ἀνηγειρετο ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῶν ἐπευφημιῶν τοῦ πλήθους.

Σήμερον ἐκανόνισαν μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς χάριτος, καὶ δὲν συνειθίζεται πλέον νὰ χορηγηθῇ αὕτη κατὰ τὴν ὑπερτάτην ἐκείνην στιγμὴν, καθ' ἣν ὁ δυστυχῆς, ὃν οἱ ἄνθρωποι ἐκήρυσαν ἔνοχον, ἐλπίζει μόνον ἐπὶ τὴν θεῖαν εὐσπλαγχνίαν.

Ὁ κύριος Λεκόν κατενοεῖ ἐπίσης, ὅτι ἡ σύλληψις τοῦ Τολβιάκ δὲν ἤρκει ἵνα ἀθωώσῃ τὸν υἱὸν του, καὶ ὅτι μόνη ἡ μαρτυρία τοῦ βωβοῦ θὰ ἦτο τελεσφόρος.

Ποῦ ἠδύνατο ὅμως νὰ εὕρῃ τὸν προνομιακὸν ἐκείνον βωβόν, ὃν ὁ δολοφόνος θὰ ἐφρόντιζε νὰ ἐξαφανίσῃ;

Κατὰ τὴν πρώτην αὐτῶν ἐκδρομὴν, μήτε ὁ Πιεδούσης, μήτε ὁ προϊστάμενος αὐτοῦ οὐδὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀνακαλύψωσι τὸ δυνάμενον νὰ θέσῃ αὐτοὺς ἐπὶ τὰ ἔχνη, ἦτο δὲ λίαν πιθανόν, ὅτι ὁ Τολβιάκ θ' ἀπηλλάγη αὐτοῦ διὰ τῶν συνήθων αὐτῶν βιαίων μέσων.

Ὁ Λεκόν ἔτρεμε μήτι ἐδολοφόνησεν αὐτόν διὰ συνεργείας τῶν κακούργων τοῦ μύλου τῆς Ὑβέτ.

Ἦλπιζεν ἐν τούτοις εἰσέτι, ὅτι ὁ κακούργος, ὅστις εἶχε συμφέρον ἵνα ἐξαφανίσῃ αὐτόν, θὰ ἠρκέσθη νὰ ἐγκλείσῃ αὐτόν ἐντὸς τοῦ εἰς τὴν ἀκρὰν τοῦ δάσους τοῦ Σαβινὸν πύργου.

Ὁ πύργος οὗτος θὰ ἐχρησίμευεν ὡς κατοικία τοῦ ἀνιχνευτοῦ καὶ τῆς συνενόχου αὐτοῦ Ἀραβέλας Δίσην.

Μήτε ὁ Λεκόν μήτε ὁ Πιεδούσης δὲν εἶχον τὸν καιρὸν νὰ παρουσιασθῶσιν ἐκεῖ, ἴσως δὲ δὲν ἦτο καὶ τόσφ' εὐκολον ἵνα εἰσχωρήσωσιν εἰς τὸν πύργον, οὐτινος ὅμως τὴν φορὰν ταύτην εἶχον τὴν δύναμιν ν' ἀνοίξωσιν ὅλας τὰς θύρας.

Ὁ πατὴρ τοῦ Λουδοβίκου εἶχε διαγράψῃ τὸ σχέδιόν του: Ὅθ' ἐπέπιπτον, ἐν πρώτοις, κατὰ τοῦ μύλου, θὰ ἐπεσκέπτοντο αὐτόν καθ' ὅλας τὰς γωνίας, καὶ θὰ συνελάμβανον ὅλους ὅσοι θὰ εὕρισκοντο ἐκεῖ, θὰ μετέβαινον ἐκεῖθεν παρὰ τῷ Ἄτκενς, ὅστις δὲν θὰ ἐπεχειρεῖ νὰ φύγῃ ἢ ν' ἀντιστῇ, καθόσον ἀπὸ τῆς μεσημβρίας ἦτο πάντοτε μεθυσμένος, καὶ τέλος, θὰ περιεκύκλουν τὸν πύργον, καὶ θὰ εἰσῆρχοντο ἐν αὐτῷ ἐκουσίως ἢ διὰ τῆς βίας.

Ὅλα ταῦτα ἠδύνατο νὰ ἐκτελεσθῶσι τάχιστα, ἐκ δὲ τῶν σημείων, ἅτινα θὰ ἐχορήγουν αἱ διάφοροι αὐταὶ ἐνέργειαι, θὰ ὠδηγοῦντο, ὅπως ἐπιχειρήσωσιν τὴν ἀναζήτησιν τοῦ κωφαλάου.

Ὁ κύριος Λεκόν ἀπεράσισεν ἐπίσης, ὅτι θὰ κατεῖρχοντο εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Ἐπιναί ἐπὶ τῆς Ὀργῆς.

Οὐδόλως ἐμερίμνα, ἂν ἐθεᾶτο εἰς Σαβινὸν, καίτοι ἐν τε τῷ ἱματισμῷ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ αὐτοῦ οὐδὲν ἔμενεν ἔχνος τοῦ Ἀριστείδου Σαλουμή.

Τὸ πρόγραμμα ἐξετελέσθη κατὰ γράμμα.

Αἱ συμβουλαὶ τῶν δύο ποταμίσκων εὕρισκοντο σχεδὸν εἰς τὴν ἴσην ἀπόστασιν τῶν δύο χωρίων, εἰσὶ δὲ μᾶλλον ἐγγύτεραι τοῦ Ἐπιναί.

Ἀφίχθησαν μετ' ὀλίγον ἐν τῇ ἀγρίᾳ κοιλάδι, εἰς τὸ ἀκρον τῆς ὁποίας ἐνοῦνται τὰ δύο ρεῦματα, καὶ πάραυτα κατέλαβον

τὰς καταλλήλους θέσεις, ὅπως ἐμποδίσωσι τὴν ἀπόδρασιν τῶν δύο συνενόχων τοῦ Τολβιάκ.

Δύο κλητῆρες ἐτοποιητήθησαν ἐπὶ τῆς εἰσόδου τῆς λιθίνης γεφύρας, δύο ἕτεροι κατέλαβον τὴν μικρὰν ξυλίνην γέφυραν, καὶ οἱ λοιποὶ δύο ἠκολούθησαν τὸν ἀρχηγόν των.

Ὁ Λεκὸν καὶ ὁ Πιεδούσης εἰσῆλθον τότε ἐν τῷ μύλῳ, οὐτινος ἡ θύρα ἦτο, κατὰ τὸ σῦνθηες, ἀνοικτῆ.

Οἱ ψευδεῖς ἐκεῖνοι μυλωθροί, μὴ ἔχοντες, μήτε σίτον, μήτε πίτυρα, μήτε ἄλευρα, δὲν ἐφοβοῦντο καὶ τοὺς κλέπτας.

Ὁ Πιεδούσης ἀνεγνώρισε τὴν θέσιν, ἔνθα ἐκοιμήθη ὕπνον δυσάρεστον, διακεκομμένον.

Εὐρην ἀνευ δυσκολίας τὴν εἰσόδον τῆς κρύπτῆς, ἔνθα τὸ ζεύγος εἶχε ὑποδεχθῆ τὸν Τολβιάκ.

Ἀνεγνώρισε τὰς μετὰ τοῦ ὑπογείου συγκοινωνούσας καταπακτάς, ἀλλ' ἀπαντες οἱ τοῦ καταγωγίου ἐκεῖνου κακοῦργοι εἶχον ἀποδράσει.

[Ἔπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἡ Χάρις ἐξερράγη εἰς γέλωτας.

— Χα! χα!... ἀνέκραξε μετὰ παραφορᾶς κυνικῆς φαιδρότητος. Λοιπὸν φθάνομεν ἐπὶ τέλους εἰς τὸ προκειμένον.

— Προσέξατε!... εἶπεν ἡ Μέρση. Προσέξατε!...

— Ὁ κύριος Ἰούλιος Γκραῦ!... Ἡμῶν ἐκεῖ, ὅπισθεν τῆς θύρας τῆς αἰθούσης τοῦ σφαριστηρίου πρὸ ὀλίγου καὶ εἶδον τὰς ἐρωτοτροπίας σας. ὦ! ἡ ἐξομολόγησις χάνει ὅλην τὴν φρίκην της καὶ καθίσταται σχεδὸν ἠδυπαθῆς συνέντευξις μετὰ τοῦ κυρίου Ἰουλίου Γκραῦ.

— Ἄρκει, δεσποινίς Βράδον, ἀρκει! Ἐν ὀνόματι τοῦ οὐρανοῦ μὴ με θέτετε ἐκτός ἐμαυτῆς. Ἄρκετὰ μὲ ἔβασανίσατε.

— Δὲν διεσῶρθητε ἀνωφελῶς εἰς τὰς τριόδους, χρησιμοποιοεῖτε δ' εὐστόχως τὴν ἐκ τοιοῦτου βίου κεκτημένην πεῖραν. Εἴσθε πολὺ ἐφευρετικῆ γυνὴ καὶ κατενόησατε πόσον συμφερώτερά εἰσι δύο ἀντίμιαι χορδαὶ εἰς τὴν λύραν σας. Ἐνδεχόμενον νὰ χάσητε τὸν κ. Δεχόλτ' ἐρρίψατε λοιπὸν τὰ ἀγκιστρά σας καὶ ἐπὶ τοῦ κ. Ἰουλίου Γκραῦ. ὦ! μὴ προχωρήτε ἀφ' ὅπου μένετε. Μοὶ ἐμπνέετε ἀκατανίκητον βδελυγμίαν.... Ὁ' ἀνοίξω ὅμως τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τοῦ κ. Δεχόλτ, ναί! θὰ μάθῃ καὶ οὗτος ποῖαν γυναῖκα ἔμελλε νὰ νυμφευθῆ, ἐὰν δὲν ἤμην ἐγὼ ἐδῶ διὰ νὰ...

Ἐσιώπησεν. Ἡ δεινοτάτη ὕβρις, ἣν ἔμελλε νὰ εἴπῃ κατεπνίγη εἰς τὸν φρυγγάτης, διότι ἡ Μέρση ἔβασινεν ἤδη κατ' αὐτῆς, διέκρινε δ' ἐν τῷ προσώπῳ τῆς νεά-

νιδος τὴν ἐκδήλωσιν τρομερᾶς ὀργῆς, ἣτις συγκεντρώνει τὸ αἷμα εἰς τὴν καρδίαν.

Ἡ Μέρση ἔκλινε πρὸς αὐτήν.

— Ὁ' ἀνοίξετε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κυρίου Δεχόλτ; ἐπανάλαβε. Ὁὰ μάθῃ ποῖαν γυναῖκα ἔμελλε νὰ νυμφευθῆ, ἐὰν δὲν εἴσθε σεῖς ἐδῶ διὰ νὰ...;

Διεκόπη καὶ μετ' ὀλίγον αἴφνης ἀνέκραξε:

— Ποία εἴσθε;

Αἱ δύο αὐταὶ λέξεις συναδεύθησαν διὰ τόσον τρομεροῦ τὴν ἔκφρασιν βλέμματος καὶ τόσον ἀπειλητικῆς φωνῆς, ὥστε ἡ Χάρις ὠπισθοδρόμησε.

Ἦρχισε νὰ ἐννοῇ ὅτι ἡ ὑπομονὴ τῆς Μέρσης προσήγγιζεν ἐπὶ τέλους εἰς τὰ ἀκρότατα αὐτῆς ὄρια.

Ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ ἀγγέλου φύλακος, ὁ κακὸς δαίμων ἤρχιζεν ἤδη νὰ ἐξουσιάζῃ τὴν Μέρσην· αἱ ἀρισταὶ ἀποφάσεις, τὰς ὁποίας ὁ Ἰούλιος τῆ εἶχεν ἐμπνεύσει, ἤρχιζον ἤδη νὰ σβέννυνται πρὸ τῶν δηλητηριωδῶν κυμάτων, ἅτινα ἡ Χάρις τῆ εἶχεν ἐσφενδονίσει κατὰ πρόσωπον.

Ἡ Μέρση εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν της εὐκολώτατα δι' ἑαυτὴν καὶ τρομερὰ διὰ τὴν ἐχθρὰν της μέσα, ὅπως ἐκδικηθῆ διὰ τὰς ὕβρεις τῆς Χάριτος, ἐὰν ἤθελε νὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτῶν.

Καὶ ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς ἀγανακτήσεως της δὲν ἐδίστασε ποσῶς νὰ τὰ μεταχειρισθῆ.

— Ποία εἴσθε;... ἐπανάλαβεν.

Ἡ Χάρις ἠγέρθη καὶ ἐπειράθη νὰ ὀμιλήσῃ.

Ἡ Μέρση τῆ ἐπέβαλε σιγὴν τὴν φορὰν ταύτην ἐπίσης αὐτῆ καὶ δι' ὑπερόχου κινήσεως.

— Τώρα ἐνθυμοῦμαι... ἐξηκολούθησε μετὰ τῆς αὐτῆς ἀγρίας καὶ μόλις συγκρατουμένης ὀργῆς, εἴσθε ἡ τρελλὴ τοῦ γερμανικοῦ νοσοκομείου, ἣτις πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν ἦλθεν ἐνταῦθα. Καθήσατε καὶ ἀναπαυθῆτε, Μέρση Μερρίκ.

Καὶ σφενδονίζουσα κατὰ πρόσωπον αὐτῆς τὸ ὄνομα τοῦτο, ἡ Μέρση ἔλαβε τὸ κάθισμα, τὸ ὁποῖον ἡ Χάρις εἶχεν ἀπαγορεύσει εἰς αὐτήν νὰ καταλάβῃ ἐν ἀρχῇ τῆς συνδιαλέξεώς των καὶ ἐκάθησε.

Ἡ Χάρις ἀνωρθώθη πρὸ τῶν ποδῶν της.

— Τί σημαίνουν ταῦτα; ἀνέβησε.

— Ταῦτα σημαίνουν, ἀπεκρίθη ἡ Μέρση μετὰ περιφρονητικοῦ τόνου, ὅτι ἀνακαλῶ πᾶν ὅ,τι σας εἶπον πρὸ μικροῦ, ἀκούετε;... ταῦτα σημαίνουν ὅτι, μετὰ τὰ γενόμενα, ἀπεφάσισα νὰ διατηρήσω τὴν παρὰ τῇ Λαίδῃ Ζάνετ θέσιν μου.

— Μήπως ἐχάσατε τὸ λογικόν σας;

— Δὲν εἴσθε μακρὰν τοῦ κώδωνος. Σημάνετε! Κάμετε σεῖς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐζητεῖτε πρὸ μικροῦ νὰ κάμω ἐγὼ. Καλέσατε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς οἰκίας ταύτης. Τί ὑμεῖς, τί ἐγὼ;

— Μέρση Μερρίκ! Ὁὰ μετανοήσετε μετὰ τὴν τελευταίαν στιγμῆς τῆς ζωῆς σας διὰ τὴν ἀπειλήν ταύτην.

Ἡ Μέρση ἠγέρθη ἐκ νέου καὶ προσηλοῦσα φλογεροῦς τοὺς ὀφθαλμούς της ἐπ'

ἐκεῖνης, ἣτις ἐτόλμα εἰσεῖτι νὰ τὴν προκαλῆ:

— Ἄρκει! ἀνέκραξε. Φύγετε ἀπὸ τὴν οἰκίαν, ἐνόσω ἀκόμη σας μένει καιρὸς νὰ τὸ πράξετε, ἢ ἂν θέλετε, μείνατε, καὶ θὰ καλῶ ἐγὼ τὴν Λαίδην Ζάνετ Ρού.

— Δὲν θὰ τολμήσετε... Δὲν δύνασθε νὰ τὸ πράξετε.

— Καὶ δύναμαι καὶ τολμῶ. Δὲν ἔχετε οὔτε σκιὰν ἀποδείξεων ἐναντίον μου. Τὰ ἔγγραφα σας τὰ κατέχω ἐγὼ, ὅπως κατέχω καὶ τὴν θέσιν μου ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦτῳ. Ἐπίσης δὲ πρὸ πολλοῦ κατέκτησα καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς Λαίδης Ζάνετ. Λοιπὸν! Ἄφου τοιαύτην περὶ ἐμοῦ ἔχετε ἰδέαν, καί, παρὰ τὰς παρακλήσεις μου, ἐστάθητε ἀμελικτος εἰς τὸ νὰ δυσπιστήτε περὶ τῶν προθέσεών μου, λοιπὸν ναί! ἀπεφάσισα ἤδη μέχρι τέλους νὰ δικαιώσω τὴν περὶ ἐμοῦ ἐπίμονον ἰδέαν σας. Ὁὰ κρατήσω καὶ τὰς μεταξίνας ἐσθῆτάς μου, καὶ τὰ πολύτιμα κοσμήματά μου καὶ τὴν θέσιν μου, καὶ ἀρνοῦμαι διαρρήδην ὅτι σας ἔκαμα ποτὲ κακόν. Ἡκοινωνία ἐστάθη πολὺ σκληρὰ πρὸς ἐμέ, ἔχω λοιπὸν τὸ δικαίωμα νὰ βιάσω τοὺς νόμους της καὶ εἶμαι ἡ ἰσχυρότερα ἤδη. Ἄρνοῦμαι ὅτι σας ἔκαμα κακόν τι. Πῶς ἠδυνάμην νὰ γνωρίζω ὅτι εἴχετε ἀναζήσει; Ἡ εἰς τί ἐξέθηκα ἡ διεκδύεουσα τὸ ὄνομά σας καὶ τὸ ἄτομόν σας; Τοῦναντίον δύναμαι νὰ εἴπω ὅτι ἐτίμησα ἀμφοτέρα. Ἐκέρδησα τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐκτίμησιν πάντων, ὅσοι μ' ἐγνώρισαν. Ἡ μήπως νομίζετε, ὅτι ἡ Λαίδη Ζάνετ ἤθελεν ἀγαπήσει ὑμᾶς, ὅπως ἠγάπησε καὶ ἀγαπᾷ ἐμέ; Μάθετέ το λοιπὸν! Ὁχι! Καὶ σας τὸ λέγω κατὰ πρόσωπον, ὅτι ὑπεδύθη τὴν κλαπέισαν προσωπικότητά σας ἐντιμότερον ἢ ὅσον θὰ ἠδύνασθε νὰ ὑποδυθῆτε αὐτὴν ὑμεῖς ἡ ἰδία. Καὶ προτίθεμαι νὰ τὴν τηρήσω. Δὲν ἐννοῶ νὰ σας τὴν ἀποδώσω. Ὁ,τι κακόν δύνασθε νὰ μοῦ κάμητε μὴ τὸ παραμελήσετε. Τώρα πλέον, σας παρακαλῶ εἰς τοῦτο.

ΙΘ'

Ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ.

Ὁμίλει διὰ φράσεων, ἢ μᾶλλον διὰ βολῶν ὄλων φράσεων, δι' ὀνειδισμῶν καὶ σαρκασμῶν, καὶ τόσον ταχέως, ὥστε πᾶσα διακοπὴ ἦτο ἀδύνατος.

Δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀπαντήσῃ τις εἰς τὸν ὀρηκτικὸν ἐκεῖνον τῶν λόγων της χείμαρον ἢ μόνον ἀφοῦ ἀπεπνίγη πλέον ἡ πνευστιῶσα πνοή της καὶ ἐσιώπησεν ἀφ' ἐαυτῆς.

Ἡ Χάρις ἐδράξατο τῆς εὐκαιρίας ταύτης εὐθὺς ὡς ἐπαρουσιάσθη εἰς αὐτήν.

— Ἄ! λοιπὸν μὲ προκαλεῖτε, ἀπεκρίθη ἀποφασιστικῶς. Καλῶς. Ἀλλὰ δὲν θὰ θριαμβεύσητε ἐπὶ πολὺ ἀκόμη. Ἐγραψα εἰς Καναδάν, καὶ οἱ φίλοι μου θὰ μαρτυρήσουν τὸ δίκαιόν μου.

— Ἀκόμη καὶ τοῦτο ἐὰν γίνῃ, οἱ φίλοι σας εἶνε ξένοι ἐνταῦθα, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι ἡ θετὴ θυγάτηρ τῆς Λαίδης Ζάνετ. Πιστεύετε ὅτι αὐτὴ θὰ δώσῃ τὴν ἐλαχίστην

πίστιν εἰς τὰς ἐπιστολάς τῶν φίλων σας ;
 "Ὁχι !... Ὁὰ πιστεύσῃ ἐμέ, τὰς δ' ἐπι-
 στολάς τῶν φίλων σας θὰ τὰς καύσῃ, χω-
 ρὶς οὔτε βλέμματός ν' ἀξιῶσῃ αὐτάς. Ὁὰ
 τοῖς ἀπαγορεύσῃ μάλιστα καὶ αὐτὴν τὴν
 εἰς τὸ μέγαρόν της εἰσοδόν των, ὅπως ἀ-
 πορύγῃ τὴν ἀηδίαν τοῦ νὰ τὰς καύσῃ.
 Μετὰ οὐκὼ ἡμέρας θὰ εἶμαι κυρία Ὁρα-
 τίου Δεχόλτ. Τίς λοιπὸν ἄφρων τολμᾷ νὰ
 ἐλπίζει ὅτι θὰ δυνήθῃ νὰ κλονίσῃ τὴν θέ-
 σιν μου ;... τίς δύναται νὰ μὲ βλάψῃ ;

— Περιμένετε δὲ ὀλίγον ... Ἐλησμο-
 νήσατε τὴν προῖσταμένην τοῦ Ἀσύλου ;

— Εὐρετέ την ἂν δύνασθε. Οὐδέποτε
 σὰς εἶπον τὸ ὄνομά της, οὔτε ποτὲ σὰς
 εἶπον ποῦ κεῖται τὸ κατάστημα τοῦ Ἀ-
 σύλου τούτου.

— Ὁὰ δημοσιεύσω εἰς τὰς ἐφημερίδας
 εἰδοποιήσιν μὲ τὸ ὄνομά σας καὶ τοιου-
 ττρόπως θὰ ἀνακαλύψω τὴν Προῖστα-
 μένην.

— Δημοσιεύσατε τὰς εἰδοποιήσεις σας
 εἰς ὅλας τὰς ἐφημερίδας τοῦ Λονδίνου.
 Μήπως ἔχετε τὴν ἀπλότητα νὰ νομίζετε
 ὅτι ἤθελον ἐμπιστευθῆ εἰς μίαν ξένην τὸ
 ἀληθὲς ὄνομα, ὅπερ ἔφερον ἐν τῷ Ἀσύλῳ ;
 Ὑμεῖς δὲν γνωρίζετε ἢ μόνον ἐκεῖνο τὸ
 ὄνομα, ὅπερ ἔλαβον ἅμα ἐγκαταλιποῦσα
 τὴν Ἀγγλίαν. Οὐδεμία Μέρση Μερρίκ δὲν
 εἶνε γνωστὴ εἰς τὴν Προῖσταμένην. Οὐ-
 δεμία ἄλλη Μέρση Μερρίκ, ἐκτὸς ὕμῶν,
 εἶνε γνωστὴ εἰς τὸν κύριον Δεχόλτ, συναν-
 τήσαντά με εἰς τὴν Γαλλικὴν καλύβην, ἐνῶ
 ὑμεῖς κατέκεισθε ἀναίσθητος, καὶ ἐνῶ ἐγὼ
 ἐφόρου ἤδη τὴν φαιάν σας ἐσθῆτα. Οὔτε
 ἐκεῖνος οὔτε τις ἄλλος μὲ εἶδε φοροῦσαν
 τὸ τῆς νοσοκόμου ἔνδυμα. Προέβησαν εἰς
 ἐρεύνας περὶ τοῦ ἀτόμου εἰς τὸ ἐξωτερι-
 κὸν καὶ ἔμαθον ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ προ-
 σώπου, ὅπερ τὰς ἐνήργησεν, ὅτι ζεμειαν
 ἀτελεσφόρητοι. Εἶμαι ἡ Χάρις Βράδον καὶ
 εἶσθε ἡ Μέρση Μερρίκ. Ἀποδείξατε τὸ ἐ-
 ναντίον, ἐὰν δύνασθε, ἀκούετε ; Ἡ ἀπο-
 δείξατέ το ἢ ἐξέλθετε ἐντεῦθεν !...

Καὶ συγχρόνως ἡ Μέρση δι' ὑπεροπτι-
 κῆς κινήσεως τῆ ἑδαικνυε τὴν θύραν τῆς
 αἰθούσης τοῦ σφαιριστηρίου.

— Ἐκρῦβητε ἐκεῖ, ὅπως μόνη σας τὸ
 ὠμολογήσατε, προσέθηκε. Γνωρίζετε λοι-
 πὸν τὴν θύραν, ἥτις φέρει ἐκτὸς τοῦ με-
 γάρου. Θέλετε ν' ἀπέλθετε ;

— Ὁχι !

Ἡ Μέρση ὄρμησε πρὸς τὸν ἀναγγελ-
 τήριον κώδωνα καὶ ἐσήμανεν.

Ἡ θύρα τῆς αἰθούσης τοῦ σφαιριστη-
 ρίου ἠνοιχθῆ καὶ ἐπαρουσιάσθη ὁ Ἰού-
 λιος Γκράϋ. Ἐπανήρχετο μετὰ τὰς ἀ-
 κάρπους ἐν τῷ κήπῳ ἐρεύνας του.

Εἶχε μόλις ὑπερβῆ τὸν οὐδόν, ὅτε ἡ
 θύρα τῆς βιβλιοθήκης ταυτοχρόνως ἠνοι-
 χθη ἐπίσης ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου, ὃν ἡ Λαί-
 δη Ζάνετ εἶχε τοποθετήσῃ ἐκεῖ, καὶ ὅ-
 τισ ἀμέσως ἀπεσῶρη μετὰ σεβασμοῦ, ὅ-
 πως ἀφήσῃ ἐλευθέραν τὴν δίοδον πρὸς
 τὴν Λαίδην Ζάνετ Ρόϋ, συνοδευομένην
 ὑπὸ τοῦ Ὁρατίου, κομίζοντος τῆ Μέρση
 τὸ γαμήλιον δῶρον τῆς μητρός του.

Ὁ Ἰούλιος περιέφερε τὸ βλέμμα περίεξ
 του καὶ ἔστη.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἠτένισαν πρῶτον τὴν
 Μέρσην καὶ εἶτα τὴν Χάριτα.

Ἡ τεταραγμένη φυσιγνωμία ἀμφοτέ-
 ρων τῶν γυναικῶν τῷ ἐδήλωσε καθαρῶ-
 τата ὅτι τὸ ἀπευκταῖον, ὅπερ ἐφοβεῖτο,
 ἐπῆλθεν.

Εἶχον συναντηθῆ μόναι κατ' ἀλλήλων.

Τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ προμαντεύσῃ μέ-
 χρι τίνος σημείου εἶχον ἀμφοτέραι παρα-
 φερθῆ εἰς τὴν ἀνευ μαρτύρων μονομαχίαν
 ταύτην.

Ἡ παρουσία τῆς θείας του τὸν ἠνάγ-
 καζε ν' ἀναμείνη εὐκαιρίαν τινά, ὅπως
 ὀμιλήσῃ πρὸς τὴν Μέρσην.

Ἄλλ' εἶδε συγχρόνως ὅτι ὤφειλε νὰ
 εἶνε ἔτοιμος πρὸς ἐπέμβασιν, ἐὰν ὠνεῖ-
 διζον ὑπὲρ τὸ μέτρον τὴν γνησίαν Χά-
 ριτα Βράδον.

Τὸ πρῶτον κίνημα τῆς Λαίδης Ζάνετ,
 ἅμα εἰσελεύσεως εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ ἐ-
 στιατορίου ὑπῆρξε συμφωνότατον πρὸς
 τὸν χαρακτήρα της.

Ἐρριψε βλέμμα πρὸς τὴν Χάριτα καὶ
 ἠτένισεν ὀργίλως τὴν Μέρσην.

— Ἰδού ! τί σας ἔλεγον ; ἀνέκραξε.
 Μήπως ἐτρομάξατε, ἀκριβῆ μου ; Ὁχι ;
 Διόλου δὲν ἐταράχθητε ; . . . Παράδοξον.

Καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν ὑπηρέτην :

— Περιμένε εἰς τὴν βιβλιοθήκην, τῷ
 εἶπε, διότι ἴσως σὲ χρειασθῶ.

Ἀποτεινομένη δ' εἶτα πρὸς τὸν Ἰού-
 λιον :

— Ἄφες με νὰ ἐνεργήσω, εἶπε. Γνω-
 ρίζω τί πρέπει νὰ πράξω, ὅπως ἐξομαλύνω
 τὰ πάντα.

Κατόπιν ἔκαμε νεῦμα πρὸς τὸν Ὁρα-
 τιον.

— Ὑμεῖς, εἶπε πρὸς τοῦτον, μείνατε
 ἐδῶ καὶ σιωπᾶτε.

Μεθ' ὃ ἡ γηραιὰ δέσποινα προῦχώρησε
 πρὸς τὸ μέρος τῆς αἰθούσης ὅπου ἴστατο
 ἡ Χάρις, μὲ τὰς ὄφρυς συνεσπασμένας,
 τὰ χεῖλη διεσταλμένα καὶ φαινομένη ὡς
 προκαλοῦσα τὸν κόσμον ὀλόκληρον.

— Δὲν ἔχω οὐδεμίαν πρόθεσιν νὰ σὰς
 προσβάλω, οὔτε νὰ προσενεχθῶ σκληρῶς
 πρὸς ὑμᾶς, εἶπε μετὰ τῆς μεγαλειτέρας
 ἀταραξίας ἢ εὐγενῆς Δέσποινα. Ὁὰ σὰς
 παρατηρήσω μόνον, ὅτι αἱ ἐπισκέψεις σας
 εἰς τὴν οἰκίαν μου εἶνε οὐδὲν ἀποτέλεσμα
 δύναται νὰ σὰς φέρωσιν. Ἐλπίζω, ὅτι δὲν
 θὰ μ' ἐξαναγάγετε νὰ σὰς εἶπω οὔτε λέ-
 ξιν περισσότερον τῶν ὅσων σὰς εἶπον ἤδη.
 Ὁὰ ἐνόησητε, ἐλπίζω, ὅτι ἡ ἐπιθυμία
 μου εἶνε νὰ σὰς ἴδω ἀποσυρμένην.

Παρομοία διαταγὴ δὲν ἠδύνατο νὰ δο-
 θῆ μετὰ μεγαλειτέρας ἀγαθότητος, καί,
 σκεπτομένη τὴν διανοητικὴν κατάστασιν
 τῆς δυστυχοῦς ταύτης ξένης οἶαν τὴν ἐ-
 πίστευεν, ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔκτειρεν αὐτὴν
 καὶ τῆ ὀμίλησεν οὕτως εὐμενῶς.

Ἡ Χάρις ἐξηδήλωσε τὴν πρὸς ἀντίστα-
 σιν πρόθεσιν της καὶ διὰ λέξεων πλέον
 ἢ σαφῶν :

— Ἐν ὀνόματι τῆς μνήμης τοῦ πα-
 τρός μου καὶ τῆς ὀφειλομένης μοι τιμῆς,
 ἀπεκρίθη, θέλω νὰ μὲ ἀκούσωσιν. Ἄρ-
 νοῦμαι νὰπέλθω.

Καὶ λαβοῦσα θρασέως ἔδραν, ἐκαθέσθη

πρῶτη αὐτῆ, παρούσης τῆς οἰκοδεσποί-
 νης.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐσίγησεν ἐπὶ στιγμῆν,
 ὅπως κάλλιον καταστειλῆ τὴν ὀργὴν της.

Ὁ Ἰούλιος ἐπωφελήθη τῆς στιγμῆς
 ταύτης, ὅπως ἐλέγξῃ τὴν Χάριτα.

— Αὐτῆ εἶνε ἡ ὑπόσχεσίς σας ; τῆ
 εἶπε μετὰ γλυκύτητος. Δὲν ἀνελάθετε
 πρὸς ἐμέ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μὴ ἐπανέλ-
 θητε ἐνταῦθα ;

Δὲν ἠδυνήθη νὰ εἶπῃ περισσότερα.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ, θεωρήσασα ὅτι ἠδύ-
 νατο ἤδη νὰ συγκρατῆ τὰ αἰσθήματά
 της, ἀπετάθη ἐκ νέου πρὸς τὴν Χάριτα
 καὶ εὐθὺς ἀποτόμως τῆ ἔδειξε διὰ τοῦ
 λιχανοῦ ἐπιτακτικῶς τὴν θύραν.

— Ἐὰν δὲν εἴσθε διατεθειμένη ν' ἀ-
 κολουθήσετε τὴν συμβουλὴν μου ἐντὸς
 τοῦ χρονικοῦ διαστήματος, ὅπερ μοὶ εἶνε
 ἀναγκαῖον ὅπως φθάσω μέχρι τῆς θύ-
 ρας ἐκείνης ἐκεῖ, εἶπε, θὰ σὰς ἀφαιρέσω
 ἀμέσως ἐγὼ αὐτῆ τὸ μέσον τοῦ νὰ μὲ
 προκαλεῖτε περιπλέον. Εἶμαι συνεθισμένη
 νὰ μὲ ὑπακούωσι, καὶ ἀξίῳ νὰ μὲ ὑπακού-
 ωσι. Ὁὰ μὲ ἀναγκάσητε συνεπῶς νὰ με-
 ταχειρισθῶ δριμεῖς λόγους. Σὰς προειδο-
 ποιῶ, πρὶν ἢ καταντήσῃ νὰ εἶναι πολὺ
 ἀργά. Ἀπέλθετε !

Καὶ διηυθύνθη πράγματι πρὸς τὴν βι-
 βλιοθήκην, ἀλλὰ διὰ βήματος βραδυτά-
 του.

Ὁ Ἰούλιος ἐπειράθη νὰ ἐπέμβῃ, ὅπως
 ἐπιτύχῃ ἀναβολὴν τινά, ἀλλ' ἡ θεία του
 τῷ ἐπέβαλε σιγὴν διὰ κινήσεως, δηλού-
 σης :

— Θέλω νὰ ἐνεργήσω αὐτῆ.

Ὁ Ἰούλιος προσέβλεψε τὴν Μέρσην.

Ὁὰ ἔμενε λοιπὸν αὐτῆ πάντοτε ὅπως
 μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἄφρονος καὶ
 ἀδρανῆς ;

Ἡ Μέρση δὲν εἶχεν ἀνεγείρει τὴν κε-
 φαλήν, δὲν εἶχε κἂν κινήθῃ τῆς θέσεώς
 της ἔνθα ἐκάθητο, μακρὰν καὶ τῶν φί-
 λων της καὶ τῆς ἐχθρᾶς της.

Μάτην καὶ αὐτὸς ὁ Ὁρατίος εἶχε πει-
 ραθῆ νὰ ἐπισπάσῃ τὴν προσοχὴν της.

Φθάσασα πρὸς τὴν θύραν τῆς βιβλιοθή-
 κης, ἔστρεψε μόλις καὶ παρετήρησεν ἄνω-
 θεν τοῦ ὤμου της τὴν μικρὸσωμον, με-
 λανεῖμονα καὶ ἀκίνητον ἐκείνην γυναῖκα,
 ἥτις ἐκάθητο ἐπὶ ἔδρας καὶ ἤξιον ὅτι ἐ-
 καλεῖτο Χάρις Βράδον.

— Ὁ ἀπέλθετε ;... τὴν ἠρώτησε διὰ
 τελευταίαν φοράν.

Ἡ Χάρις ἠνωρθώθη ἀπὸ τῆς ἔδρας της
 καὶ προσηλοῦσα ἐπὶ τῆς Μέρσης ὀφθαλ-
 μούς ἐχίδνης :

— Δὲν θέλω νὰ ἐκδιωχθῶ τοιουτοτρό-
 πως ἀπὸ τοῦ μεγάρου σας, κυρία, ἐπὶ πα-
 ρουσίᾳ τῆς τυχοδιώκτιδος ταύτης, ἀνέ-
 κραξε. Δυνατὸν νὰ ὑποχωρήσω εἰς τὴν
 βίαν, ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν βίαν. Διακηρύτ-
 τω τὸ δικαίωμά μου τοῦ νὰ διεκδικῶ τὴν
 θέσιν μου, τὴν ὅποιαν αὐτῆ μοὶ ἔκλεψεν.
 Εἶνε περιττὸν νὰ μὲ μέμφεσθε, εἶπε στρε-
 φομένη πρὸς τὸν Ἰούλιον. Ἐν ὄσφ ἡ γυνὴ
 ἐκείνη διατελεῖ ὑπὸ τὸ ἰδικόν μου ὄνομα,
 δὲν δύναμαι, δὲν θέλω ν' ἀπομακρυνθῶ
 τῆς οἰκίας ταύτης. Τὴν προειδοποιῶ ἐνώ-

πιον ὕμῶν ὅτι ἔγραψα πρὸς τοὺς εἰς Καναδάν φίλους μου καὶ τὴν προκαλῶ ἐνώπιον ὕμῶν ν' ἀρνηθῆ ὅτι εἶνε ἡ Μέρση Μερρίκ, ἡ οὐτιδανὴ τυχοδιώκτις...

Ἡ δεινὴ αὕτη πρόκλησις παρώξυνε τόσον τὴν Μέρσην, ὥστε ἐμελλεν αὕτη νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὴν καὶ ἦνοιγε τὰ χεῖλη, ὅπως ὁμιλήσῃ, ὅτε ὁ Ὀράτιος τὴν ἐσταμάτησε.

— Καὶ νὰ τῆ ἀπαντήσετε καὶ μόνον θὰ ἦτο ἐξευτελιστικὸν δι' ὑμᾶς, τῆ εἶπε. Λάβετε τὸν βραχιονά μου καὶ ἄς ἐξέλθωμεν τοῦ δωματίου τούτου.

— Ὡ! ναί! παραλάβετε τὴν! ἀνέκραξεν ἡ Χάρις. Βεβαίως θὰ αἰσθάνεται τὸ αἰσχὸς τῆς, ὅπως δυνηθῆ νὰ θεωρῆ κατὰ πρόσωπον μίαν τιμίαν κόρην. Πράγματι εἰς αὐτὴν ἀρμόζει νὰ ἐξέλθῃ καὶ οὐχὶ εἰς ἐμέ!

Ἡ Μέρση ἀπέσυρε τὸν βραχιονά τῆς, μὲν ψεύσαντα τὸν τοῦ Ὀρατίου.

— Ἀνοῦμαι νὰ ἐξέλθω τοῦ δωματίου τούτου, εἶπεν ἀταράχως.

Ὁ Ὀράτιος ἐπέμενε ὅπως τὴν παραλάβῃ.

— Δὲν δύναμαι ν' ἀνέχωμαι τὰς καθ' ὑμῶν ὕβρεις, ἐπανάλαβεν. Ἡ γυνὴ αὕτη μοῦ εἶνε μισητή, μῆλον ὅτι δὲν εἶνε, τὸ γνωρίζω, καταλογιστέα δι' ὅσα λέγει.

— Ἐν τέλει, εἶπεν ἡ Λαίδη Ζάνετ, ρίπτουσα βλέμμα πρὸς τὸν Ἰούλιον, ἡ ὑπομονή μας δὲν θὰ ὑποστῇ μακροτέραν δοκιμασίαν.

Καὶ λαμβάνουσα ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς τὸ ἐπισκεπτήριον, τὸ ὁποῖον ἐκεῖνος τῆ εἶχε δώσει, ἤνοιξε μετ' ἀποφάσεως τὴν θύραν τῆς βιβλιοθήκης.

— Τρέξε εἰς τὸν σταθμόν, εἶπεν εἰς τὸν ὑπρέτην, καὶ ἐγχειρίσον τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦτο εἰς τὸν ἀστυνόμον τῆς ὑπηρεσίας. Εἶπέ του ὅτι δὲν πρέπει νὰ βραδύνῃ οὔτε στιγμὴν.

— Σταθῆτε! ἀνέκραξεν ὁ Ἰούλιος.

— Πῶς εἶπετε; εἶπεν ἡ Λαίδη Ζάνετ ζωηρῶς. Ἐγὼ ἔδωσα τὰς διαταγὰς μου εἰς τὸν ὑπρέτην μου, ... σεῖς τί θέλετε;

— Πρὶν ἢ ἀποστείλητε τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦτο, ἐπιθυμῶ νὰ εἶπω ἰδιαιτέρως μίαν λέξιν εἰς τὴν κυρίαν ταύτην, ὑπέλαβεν ὁ Ἰούλιος, παρατηρῶν τὴν Χάριτα. Μετὰ τοῦτο, ἐξηκολούθησε πλησιάζων τὴν Μέρσην καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς αὐτήν, ἔχω μίαν αἴτησιν νὰ σὰς ἀπευθύνω. Θὰ σὰς ζητήσω νὰ μοῦ παράσχετε τὴν εὐκαιρίαν νὰ συνομιλήσω μεθ' ὑμῶν, χωρὶς νὰ μᾶς διακόψῃ τις.

Διὰ τῶν λόγων τούτων ὑπνήσιστο τὴν προγενεστέρων αὐτῶν συνδιάλεξιν, καθ' ἣν τόσον ἐτάραξεν αὐτοὺς ἡ παρουσία τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ἡ Μέρση οὔτε τὸν παρετήρησε ποσῶς.

Σημεῖα παραχῆς ἤρχισαν ἤδη νὰ ἐκδηλώνται ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς, ἦτο δὲ ἤδη ὠχρότερα.

Ὁ ὑπαινιγμὸς οὗτος τοῦ Ἰουλίου, σημαντικὸς διὰ τὰ διατρέξαντα μεταξὺ αὐτῶν, διήγειρε συγχρόνως ἐν αὐτῇ σκέψεις ἀγαθὰς καὶ ἀγωνίας.

Ὁ ἀγαθὸς δαίμων ἀνέκτα τὸ ἐπ' αὐτῆς κράτος.

Ἦτο ἰκανὴ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκόμη νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὰς ἐμπνεύσεις τῆς εὐγενοῦς φύσεώς τῆς, καὶ θὰ ἐδείκνυτο ἴσως ἀνωτέρα τῆς ἀγανακτήσεως, ἣν τῆ ἐξήγειραν αἱ ὕβρεις, ἄς τῆ ἐπεσώρευεν ἡ ἐχθρά τῆς, ἐὰν ἡ κακεντρέχεια τῆς Χάριτος δὲν ἐξέλεγε τὴν ἀκατάλληλον ἐκείνην στιγμὴν, ὅπως τραυματίσῃ δεινότερον αὐτήν, ὀνειδίζουσα τὴν μετὰ τοῦ Ἰουλίου συνέντευξίν τῆς.

— Δὲν ἐπεθύμουν νὰ σὰς ἐκθέσω εἰς τοὺς πειρασμοὺς νέας τινὸς κατὰ μόννας συνεντεύξεως μετὰ τοῦ κυρίου Ἰουλίου Γκράυ, εἶπεν ὑπομειδιῶσα σαρκωνικῶς. Αἱ τοιοῦτου εἶδους προσεγγίσεις εἶνε κινδυνωδέσταται καὶ διὰ τοὺς δύο σὰς.

Ἡ ζηλότυπος δυσπιστία τοῦ Ὀρατίου εἶχεν ἤδη ἐξεγερθῆ σφόδρα ἐκ τῆς πρὸς τὴν Μέρσην παρακλήσεως τοῦ Ἰουλίου.

Ἡθέλησε νὰ ὁμιλήσῃ.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ προλάβῃ ν' ἀνοιξῇ τὰ χεῖλη ἡ Μέρση:

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, εἶπεν, ἀποτεινόμενη πρὸς τὸν Ἰούλιον, χωρὶς ποσῶς ν' ἀνεγείρῃ πρὸς αὐτὸν τοὺς ὀρθκλμούς, ἀλλ' οὐδὲν ἔτι ἔχω νὰ εἶπω πλέον τῶν ὅσων σὰς εἶπον ἤδη, καὶ δὲν θεωρῶ ἀναγκαῖον νὰ σὰς θέσω εἰς νέαν ἐνόχλησιν.

Καὶ οὕτως ἐξωθουμένη ὑπὸ τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ἀγανακτήσεως, ἀνῆρει τὴν ἀρξαμένην ἐξομολόγησιν, καὶ ἀποτόμως ἐνέμενε εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ νὰ τηρήσῃ τὴν διὰ τοῦ δόλου ληφθεῖσαν θέσιν.

Τίς τὸ ἠθέλησεν;

Αὐτὴ αὕτη ἡ Χάρις, ἥτις ὕβριζεν αὐτὴν εἰς ὅ,τι ἠσθάνετο ἀκόμη πολυτιμότερον καὶ προσφιλέστερον εἰς τὸ βῆθος τῆς καρδίας τῆς.

Ὁ Ὀράτιος ἔμενε σιωπηλός, ἀλλὰ δυσχερῆστος. Ἐβλεπε τὸ βλέμμα τοῦ Ἰουλίου προσηλωμένον μετ' ὀδυνηρᾶς προσοχῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Μέρσης, καθ' ὅσον αὕτη ὠμίλει ἤκουσεν αὐτὸν ἐκβαλόντα στοναχὴν, ὅταν ἐτελείωσε, καὶ ἐπὶ τέλους παρετήρησεν ὅτι οὗτος, μετὰ στιγμὴν τινα σιωπῆς καὶ λαθραῖον βλέμμα, ὅπερ ἔρρψεν ἐπὶ τῆς κακοενδεδυμένης ξένης, ἀνῆγειρε τὴν κεφαλὴν μετ' ἤθους ἀνθρώπου, συλλαβόντος αἰφνιδίαν ἀπόφασιν.

— Ἀπόδος μοι τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦτο, εἶπεν εἰς τὸν ὑπρέτην μετὰ τόνου μὲν ἐπιδέχομένου ἀντίρρησιν.

Ὁ ὑπρέτης ὑπήκουσεν.

Ὁ δὲ Ἰούλιος, χωρὶς ποσῶς ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν Λαίδην Ζάνετ, ἐπιμένουσαν σφοδρῶς ὅπως ἐν τῷ δικαίωματι τῆς ἐνεργήσῃ κατὰ τὴν ἀρέσκειάν τῆς ἐν τῷ οἴκῳ τῆς, ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ χαρτοφυλακίου του μολυβδίδα καὶ ἔγραψε λέξεις τινὰς, ὑπογράφας κἀτῶθι αὐτῶν.

Μεθ' ὃ ἐνεγείρησε πάλιν τὸ ἐπισκεπτήριον εἰς τὸν ὑπρέτην, ἐξακτουόμενος συγγνώμην παρὰ τῆς θείας του.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

πρῶτονται τὰ βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

- «Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφελίου, μετὰφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμ. 2] Δρ. 5 [550]
 «Αἰγυπτία Βασιλοπάις» μυθιστορία ἱστορική, ὑπὸ Γεωργίου Ἐβερς, μετὰφρασις ὑπὸ Ε. Γαλάτῃ, I. K. Δελιγιάννη καὶ Στ. Στρέϊτ (τόμοι τρεῖς)..... Δρ. 5,50 [6]
 «Ἡ μυστηριώδης Συμμορία», μυθιστορία Mary Lafon..... Δρ. 2[2,20]
 «Ἡ Νεζὶζ Μαριάνθη» μυθιστορία πρωτότυπον..... Δρ. 1,30 (1,50)
 «Περιπέτεια τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας» μυθιστορία Ἰουλιου Βέρν..... Δρ. 1,70 (2)
 «Ὁ Ἀρχὸν τοῦ Κόσμου», μυθιστορία εἰς 6 τόμους..... Δρ. 8 (9)
 «Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπητικῆς μετὰφρασις Γ. K. Ζαλακώστα..... Δρ. 4 (4,50)
 «Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββᾶ» μυθ. Δρ. 150 (160)
 «Τυχάριον Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου..... Δρ. 1 (1,10)
 «Τὰ Ὑπερῶ τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccone..... Δρ. 4 (4,20)
 «Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» καὶ «Ἡ ἀνομιμία μὴτηρ» (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία A. Matthey (Arthur Arnold) Δρ. 3,50 (4)
 «Τὸ φρούριον τοῦ Καρρού» καὶ τὸ «ἄνθος τῆς Ἀλόης» (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία I. Φ. Σμῆθ. Δρ. 3,25 (3,75)
 «Ὁ Ἀδικηθεὶς Ρογγῆρος», μυθιστορία Ἰουλιου Μαρού, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)
 «Ἀττικαὶ Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου..... 2 (2,20)
 «Ἑλληνικὴ» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου..... Δρ. 5 (5,30)
 «Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ..... Δρ. 5 (5,30)
 «Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλης», μυθιστορία Π. Ζακόν..... Δρ. 2,50 (2,70)
 «Ὁ Ἰππότης Μάιος», μυθιστορία Pouson de Terrail..... Δραχ. 2,50 (2,70).
 «Ἡ διδασκάλισσα», μυθιστορία Εὐγενίου Σὴν..... Δραχ. 3 (3,20)
 «Τὰ χάλια μας», κωμῆδια Π. Λαζαρίδου ἠθοποιοῦ..... λ. 70 (80)
 «Ὁ παπᾶ - Κωνσταντίνος», μυθιστορία Ἀλεβῶ..... Δρ. 1,50 (1,70)
 «Ἡ Ἀδελφοδρα», μυθιστορία Ε. Μαλῶ (τόμοι 2)..... Δρ. 2,50 (2,80)
 «Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου», μυθιστορία Pierre Zaccone (τόμοι δύο)..... Δρ. 3 (3,30)
 «Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία H. Emille Chevalier..... Δρ. 1,50 (1,70)
 «Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6,60]
 «Ἡ Σειρὴν», μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν..... Δρ. 1,50 (1,70)
 «Τὸ Τριακοσιδραχμὸν Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου..... λ. 50 [60]
 «Παλαιαὶ Ἀμαρτίαι» λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου..... Δραχ. 60 [70]
 «Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου», λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Δραχ. 60 [70]
 «Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας», μυθιστορία Pouson - De - Terrail..... Δρ. 1,50 (1,70)
 «Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον», μυθιστορία Λουδοβίκου Νοῦρ..... Δρ. 1,50 (1,70)
 «Μαθίλδη» μυθιστορία (μετὰ εἰκόνας) Εὐγενίου Σὴν..... Δρ. 7 (8)
 «Ζίλ Βλά» μυθιστορία..... Δρ. 5 (6)
 «Παράπτωσις καὶ Μεταμέτεια», ἦτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) Δραχ. 3,50 (3,70)